

บทนำ

จุดเริ่มต้นและจุดจบ

เสียงเครื่องบินแหวกอากาศดังกึกก้องไปทั่วบริเวณ ชายหนุ่ม
ร่างสูงสะพายตะกร้าไม้ไผ่สานบรรจุเมล็ดกาแฟสดสีแดงจัดอยู่เกือบครึ่ง
แหงนมองฟ้าตามต้นเสียง นัยน์ตาสีเปลือกจับจ้องนกเหล็กสีฟ้าลายพราง
รูปทรงเรียวยาวแหลมสองลำพุ่งผ่านอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้า มุ่งหน้าไปทาง
พรมแดน

ตลอดสองสามเดือนที่ผ่านมา คนในหมู่บ้านชาวเขาเผ่าอาข่าบนดอยนี้
มีโอกาสดูเห็นเครื่องบินขับไล่บินผ่านอยู่หลายต่อหลายครั้ง นั่นเพราะเกิด
เรื่องราวความไม่สงบบริเวณตะเข็บชายแดนซึ่งห่างออกไปเพียงไม่กี่กิโลเมตร
ตามที่มีรายงานข่าวผ่านโทรทัศน์เกือบทุกช่อง

เขามองตามจุดเลียบบนฟ้าจนลับสายตาไปแล้วจึงเหลียวกลับมามอง
หาพ่อกับแม่ซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตาเก็บผลกาแฟสุกซึ่งเรียกกันว่า ‘ผลเซอร์รี’
อยู่ตรงเชิงเขาด้านล่างห่างไปไม่กี่โกลน

พื้นที่บริเวณนี้คือไร่กาแฟของครอบครัว ไม้พุ่มขนาดสูงท่วมหัวคน
ใบสีเขียวจัดขนาดใหญ่อ่าฝ่ามือ ตามกิ่งก้านออกลูกสีเขียวสดเกาะกลุ่มกัน

แน่น ขึ้นแทรกตัวซ่อนอยู่ท่ามกลางป่าสน อาศัยร่มเงารำไรของต้นไม้ใหญ่ให้ได้เติบโต บรรยากาศเขียวร่มชุ่มชื้นไปทั้งเขา หมอกเจือจางผสมไอน้ำเย็นสดชื่นอบอวลอยู่รอบกาย ช่วงหน้าหนาวปลายปีแบบนี้เป็นเวลาเก็บเกี่ยวผลผลิตแทบทุกวันที่เขากับคนในครอบครัวต้องทำงานหนักอยู่ในไร่ อาเซเดินเลาะเก็บผลกาแฟจากต้นจนกระทั่งแน่ใจว่าเมล็ดสีแดงจัดในบริเวณพื้นที่ที่รับผิดชอบถูกเก็บจนเกลี้ยง เหลือไว้แค่เมล็ดสีแดงปนเขียวที่ยังไม่สุกตรึงไว้เก็บในวันต่อไป กาโหยะ^๑ที่สะพายอยู่ข้างตัวเต็มปรี๊ดจนเกือบลั่นแล้ว เขาถอดหมวกสานออก ยกแขนขึ้นเช็ดหน้าผากกับแขนเสื้อ ใช้แรงจนเหงื่อเริ่มซึมทั้งที่อากาศเย็นสบาย นาฬิกาข้อมือบอกเวลาใกล้เที่ยง

ชายหนุ่มได้ขึ้นเนินไปตามทางดินแดงแคบและชัน ตรงสันเขามี ‘ล่อ’ สัตว์หน้าตาคล้ายม้าแคระขนสีน้ำตาลเย็นลึ้มหญ้าอยู่สองตัว บนหลังลำสันของมันมีคานไม้คู่พาด ปลายทั้งสองข้างแขวนตะกร้าไม้ไผ่สานใบเชิง อาเซเทผลกาแฟทั้งหมดที่เก็บมาได้ลงไป ลูบแครงคอสัตว์เลี้ยงของเขาอย่างรักใคร่ ก่อนจะยัดตัวยัดแขน ขั้บไล่ความเมื่อยขบและความอ่อนล้า แล้วเดินกลับมาตะโกนเรียกพ่อแม่

“อ่าตา^๒ อ่ามา^๓ จะเที่ยงแล้ว พักกินข้าวกันก่อนไหม”

“เสร็จพอดี เดี๋ยวขึ้นไป” ชายสูงวัยตะโกนตอบกลับมา ก่อนหันไปถามหญิงข้างกาย “มีแะ เจ้าเหนื่อยไหม ไกล่เสร็จรียัง พักก่อนเถอะนะ”

ใบหน้าร้านแดดของเธอมีเค้าความงาม แต่ปรากฏริ้วรอยแห่งวัย ลักษณะเด่นชัดบางอย่างถูกถ่ายทอดส่งตรงไปยังลูกชาย...นัยน์ตาสีเทาอ่อนโยนคู่ นั้น

“เหลืออีกนิดเดียว เดินขึ้นไปก่อนเถอะ เสร็จแล้วจะตามไป ไม่นานหรอก”

^๑ กาโหยะ ภาษาอาข่า ใช้เรียกภานะคล้ายชะลอม ทำจากตอกสานแบบถัก

^๒ อ่าตา ภาษาอาข่า แปลว่า พ่อ

^๓ อ่ามา ภาษาอาข่า แปลว่า แม่

ชายผู้เป็นพ่อยังคงคุ้นเคยกับการสวมชุดชนเผ่าแบบดั้งเดิม กางเกงผ้าฝ้ายทอมือขากระบอกสีดำ เลื้อยแขนยาวผ่าหน้าสีเดียวกันปักลวดลายบริเวณชายเลื้อย เดินไต่เขาผ่านดงกาแพกลับขึ้นมา เป็นเวลาเดียวกันกับที่เสียงก๊องก้องกัมปนาทดังไปทั่วท้องฟ้าอีกครั้ง แต่คราวนี้แผ่นดินกระทบโสตประสาทจนคนข้างล่างต้องยกมือขึ้นปิดหู สายตาทุกคู่จ้องไปยังเบื้องบน

อากาศยานจู่โจมขับไล่ความเร็วเหนือเสียงสีดำสนิทบินเดี่ยวพุ่งผ่านน่านฟ้าด้วยเพดานบินต่ำ ไล่ตามติดมาด้วยเครื่องบินสี่เหลี่ยมผืนผ้าสองลำ ปรากฏสัญลักษณ์ธงชาติไทยตรงปลายหาง น่าจะเป็นเครื่องบินพาณิชย์เมื่อสักสิบนาทีก่อน เห็นชัดว่ากำลังขับไล่ผู้รุกรานน่านฟ้า ช่มชู้กันอยู่ในที่เครื่องบินลำสีดำพยายามหนีและบินเชิดหัวขึ้นสูงโฉบหลบผู้ไล่ล่า ขณะที่ผู้ติดตามไม่มีท่าทีลดละ บินไต่เพดานความสูงรุกไล่อย่างเกรี้ยวกราด ก่อนลำลายพรางจะบินแยกซ้ายขวา ดักคู่ต่อสู้ไม่ให้หนีพ้น นักเหล็กสามลำขับเคี่ยวพันตูกระชั้นชิดอยู่กลางอากาศ จนในที่สุดดูเหมือนเจ้าดำลำเดี่ยวแปลกปลอมจะไม่มีทางหลบหนีไปได้รอด แสดงที่พยายามแพ้วแต่โดยดี บินมุ่งตรงไปทางเขตชายแดนหายลับไปในพริบตา

เครื่องบินลายพรางบินวนเคียงคู่กัน รอสังเกตการณ์เพื่อให้แน่ใจในความปลอดภัยอยู่อีกครู่ใหญ่ ก่อนตัดสินใจเบนหัวมุ่งหน้ากลับเข้าเขตแดนไทย แต่แล้วหนึ่งในสองลำกลับลดระดับลงอย่างรวดเร็วผิดปกติ

เพียงชั่ววินาที เกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เปลวไฟสีแดงปรากฏขึ้นบริเวณเครื่องยนต์ด้านซ้าย เครื่องบินลอยลำอยู่เหนือยอดเขาตรงเขตหมู่บ้านเมื่อเครื่องสูญเสียการทรงตัว หัวปักดำดิ่งควงส่วานลงมาอย่างหยุดไม่อยู่ พุ่งตรงลงมายังกลุ่มบ้านคน

‘ແ່แล้ว หมู่บ้าน! ไม่พ่นแน่!’ อาเชร่าร้องในใจ

นักบินพยายามแก้เครื่องอย่างสุดความสามารถ ในเวลาไม่กี่วินาทีเพียงแค่ว่าพริบตา คนบนพื้นล่างล้นจนแทบลืมหายใจ เครื่องบินหลุดพ้น

จากอาการหมุนคว้าง เชิดหน้าขึ้น เบี่ยงออกไปทางป่าทึบพื้นที่ชุ่มชื้น แต่ด้วยความเร็วที่ตกลงอย่างฉับพลันเพราะเสียกำลังเครื่องยนต์ประกอบกับเพดานบินลดต่ำมาก ทำให้ไม่สามารถบังคับเครื่องไปต่อ นักบินตัดสินใจนาทีสุดท้ายดีดตัวออกมา

อาเซมองตามร่างที่ลอยละลืออยู่บนท้องฟ้า ร่มชูชีพสีขาวด้านหลังกางออกแต่ยังไม่กินลมเต็มที่นัก เมื่อร่างนั้นตกลงบริเวณป่าทึบไม้ไกลจากจุดที่เขายืนอยู่ เสียงเครื่องบินตกกระทบพื้นดังสนั่นหวั่นไหว แผ่นดินแทบไหวสะเทือนลั่น คิวไฟฟ้าพวยพุ่งขึ้นมาจากเนินเขาไกลออกไป ห่างจากจุดที่คาดว่ามันบินตกลงมาพอควร

ชายหนุ่มกับพ่อหันมาสบตากัน สีหน้าตื่นตระหนก

“ไป ไปดูเขาหน่อย เพื่อจะช่วยอะไรได้บ้าง” พ่อพูดกับลูกชาย แล้วตะโกนบอกแม่ซึ่งยังยืนนิ่งอยู่ตรงเชิงเขาด้วยอาการช็อก ตาเบิกค้าง ใบหน้าขาวซีด

“มีแเอ รออยู่ตรงนี้ก่อนนะ แล้วข้าจะรีบกลับมา”

พ่อเดินนำไปอย่างรวดเร็ว อาเซหัวใจเต้นแรง ตกใจที่สุดในชีวิตก็คงเหตุการณ์นี้ ภาพนักบินลอยกลางอากาศยังติดอยู่ในความนึกคิด

“หวังว่าคงปลอดภัย”

๑

“โชน!” เสียงเรียกดังหึ่งสาวหลุดจากภวังค์

“อ้าว แดน” ปากจิ้มลิ้มไร้สีสันแยมย้อมอย่างเหนียวอ่อน ดวงตา
แห้งแล้งไร้ประกายซ่อนขึ้นมองหนุ่มฝรั่งที่ยืนประชิดตรงที่เธอนั่ง

“เป็นอะไรเปล่า นิ่งนิ่งอย่างกับวิญญานออกจากร่างมายี่สิบนาทีแล้ว
เนี่ย”

ชายหนุ่มผู้ถามและตั้งข้อสงสัยเกตหน้าตาหล่อเทียบรัศมีดารา ตัวสูง
เกินมาตรฐาน ผสมสีทองยาวระตั้นคอ แต่วันนี้มันเป็นมวยไว้บริเวณท้ายทอย
รูปลักษณะตรงตามแบบฮิปสเตอร์สมัยนิยมขนานแท้ มือลูบคางที่มีไรหนวด
เบาบาง สายตาจับจ้องคนตรงหน้าอย่างสงสัยใคร่รู้และเป็นห่วงเป็นใย

“ไม่สบายรีเปล่า หน้าตาเหมือนอดนอนมาหลายวัน เคร้าหรือว่ามี
เรื่องเครียด”

“อืม ไม่อยากบอกว่าใช้ทุกอย่างที่พูดมา” เสียงตอบเหนียวอย่าง
น่าหดหู่

“มีอะไรให้ช่วยได้บ้างไหม” คนพูดก้มลงมาใกล้ พลังลูบหลังเบาๆ

อย่างคนคุ้นเคย

หญิงสาวส่ายหน้าปฏิเสธแล้วถอนหายใจหนักหน่วงก่อนจะพูด

“กาแฟสักแก้วน่าจะช่วยได้”

“วันนี้จะเอาอะไรดี กาแฟตริปหรือเอสเปรสโซ่ เฟลตไวต์ คาปูชิโน
ว่ามา”

“คงต้องเอสเปรสโซ่ ดับเบิลชอตเลยนะ เอามาช่วยถ่างตาหน่อย”

“มีกาแฟตัวใหม่ ซิงเกิลออริจิน^๔จากบราซิล ฟูลบอดี รสนุ่ม ไม่
เปรี้ยว ติดหวานปลายลิ้น ออกกลิ่นอัลมอนด์ อายากลองไหม”

“ช่วยกรุณาจัดมาเลย” หน้าซูบซีวรทรุดโทรมคลี่ยิ้มหวานเป็นครั้งแรก
ของวัน

เดเนียล เจ้าของร้านกาแฟร้านประจำที่หญิงสาวมาเกือบทุกวันเดิน
กลับไปยั้งครีวแบบเปิดซึ่งอยู่อีกฝั่งของร้าน ด้านหน้าเคาน์เตอร์กรุด้วยแผ่น
หินอ่อนสีขาวพาดลายสายแร่สีเทาดูสวยงามเรียบหรู บนนั้นตั้งเครื่องชง
กาแฟโลหะสีเงินวาวที่เขารู้จักในใจหนักหนาว่าเป็นสุดยอดของสุดยอด

ร้านสวยตามสไตล์สแกนดิเนเวียบ้านเกิดเจ้าของ ประตุกรอบเหล็ก
สูงกรุกระจกใสรายรอบ เข้ากันได้ดีกับพื้นไม้เก่าและเฟอร์นิเจอร์สีอ่อน ต้น
เฟิร์นกิ่งก้านยาวแขวนห้อยอยู่หลากหลายมุมสร้างบรรยากาศเขียวสดชื่น
ราวกับเป็นโอเอซิสกลางซอยสุขุมวิท

ถึงแม้วันนี้จะเป็นวันธรรมดา แต่คนในร้านค่อนข้างพลุกพล่าน ไม่รู้
ว่าเพราะกาแฟอร่อยโดดเด่นกว่าร้านอื่น หรือเพราะเจ้าของหนุ่มเท่เสียจน
สาวน้อยสาวใหญ่ต้องมองเหลียวหลัง ถึงทำให้คนในละแวกนี้แวะเวียนมา
ไม่ขาดสาย

บาร์ิสตาประจำร้านตั้งหน้าตั้งตาเพ่งความใส่ใจทั้งหมดไปกับการบด
เมล็ดกาแฟที่ผ่านการคั่วจนเป็นสีน้ำตาลเข้มสวย กลิ่นหอมอบอวลอยู่ใน

^๔ Single origin หมายถึง เมล็ดกาแฟจากแหล่งที่มาเดียวกัน

อากาศ โสณหายใจเข้ายาวนาน สูดกลิ่นที่เธอคิดว่าเป็น ‘สิ่งมหัศจรรย์’ เข้าเต็มปอด กลิ่นที่สามารถลดทอนความเครียดของเธอลง

ตำแหน่งที่เธอเลือกนั่งอยู่มุมในสุดของร้าน ดูจะเป็นจุดเดียวที่มีผนังล้อมรอบให้เธอได้ซุกหาความอุ่นใจ สัปดาห์นี้เป็นสัปดาห์หายนะของเธองานออกแบบเบรนดิ้งสำหรับโรงแรมบูติกขนาดเล็กซึ่งเธอรับผิดชอบอยู่เป็นไปอย่างทุลักทุเล ต้นเหตุที่ทำให้เธอเหนื่อยทั้งกายและใจจนแทบสิ้นแรงอยู่ในตอนนี้

เดเนียลเดินกลับมาพร้อมแก้วกาแฟกับจานขนมอบ หรูดตัวนั่งลงตรงข้ามหญิงสาว

“เอสเปรสโซ่ได้แล้ว และนี่...มาซาริน ขนมสวีดิช ผมอบเองเมื่อเช้า ช่วยชิมหน่อยสิ” ปากพูด ขณะที่มือตัดขนมหน้าตาเหมือนทาร์ตวงกลมชิ้นเล็กซึ่งด้านบนเป็นไอซิ่งขาวชูนโรยด้วยเมล็ดอัลมอนด์บดหยาบออกเป็นชิ้นพอคำ

หญิงสาวมองตาปริบๆ ความอยากอาหารของเธอแปรผันตามความสุข ยามไม่สบายใจ ต่อมรับรู้รสชาติจะตายด้านโดยทันทีเหมือนรู้ มันเริ่มตั้งแต่ครั้งที่แม่ของเธอเสียชีวิตฉับพลันด้วยโรคหัวใจเมื่อหกปีก่อน ตั้งแต่บัดนั้นเธอก็ไม่ค่อยยอมกินอะไร อืม...จะว่าอย่างนั้นก็ไม่ใช่เชิง แค่เธอแทบไม่เคยอยากกินอะไรอีกเลยจนน้ำหนักตัวลดต่ำกว่าเกณฑ์มาก แม้เรื่องร้ายผ่านพ้นไปเนิ่นนานแล้ว แต่น้ำหนักตัวยังไม่ยอมแปรเปลี่ยนตามกัน และเข้านี้เธอก็ไม่หิวเอาเสียเลย แต่ตั้งใจตักใส่ปากเอาใจเพื่อน

“อืม...” พอขนมแตะลิ้น เคี้ยวได้คำสองคำก็เลิกคิ่วสูง เพิกเฉยร่อยจริง ไม่ได้มารยา “อร่อย! แปลกดี ใส่เป็นอัลมอนด์บดรีเปล่า”

“ถูกต้อง”

“ไอซิ่งด้านบนมีรสมะนาว เปรี๊ยะตัดกับตัวไส้รสหวาน รสชาติกำลังดีเลย ทำเองจริงหรือ”

“โง่ เก่งใช้ไหมล่ะ” คนชมตัวเองยักคิ้วพลางหัวเราะ “กินเยอะๆ

เหนื่อยหอบ ผอมไปแล้ว...ว่าแต่เป็นอะไร หน้าตาอมทุกข์ชะเหลือเกิน ทำอย่างกับแบกโลกไว้ทั้งใบ”

ชายหนุ่มถามด้วยความเป็นห่วงอย่างจริงใจ ปกติลูกค้าประจำคนนี้ค่อนข้างร่าเริง ยิ้มเก่ง สาวน้อยที่เขาเจอแทบทุกวันนับตั้งแต่ร้านเปิดมาสองปี ซึ่งตอนนั้นบังเอิญเป็นจังหวะเดียวกับที่โสนเรียนจบจากมหาวิทยาลัย และเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่คอนโดในละแวกนี้พร้อมกับพี่ชายที่เขาไม่ค่อยได้เห็นหน้านัก

“ก็เรื่องงาน เสนอแบบเท่าไรก็ไม่ผ่านซะที ประชุมทุกสามวัน ไม่ได้นอนมาสามคืน แก่แบบมาแล้วเปิดครั้งจนฉันทความมั่นใจ” หญิงสาวยกแขนขึ้นทำโอ๊ะ มือกุมขมับ “ไม่รู้ว่าคุณห่วยหรือลูกค้าโลเลไม่รู้ว่าตัวเองต้องการอะไรกันแน่...เฮ้อ”

ที่ละไฉนไม่ได้เล่าคือ เธอเพลอสลดตา ลูกค้ากลางโตะประชุมเมื่อเช้า แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น ความจริงแล้วกลับยิ่งทำให้แย่งไปอีก เพราะเธอยังคงต้องแก่งานเป็นรอบที่เก่า แถมโดนด่ายาวเกือบครึ่งชั่วโมง

ช่างมันเถอะ ใครจะอยากเล่าความล้มเหลวของตัวเองให้คนอื่นฟัง หญิงสาวยกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม เมื่อน้ำทิพย์สีน้ำตาลขุ่นเข้ม กลืนเย้ายวนใจไหลผ่านคอ ดวงตาคู๋สวยก็หลับปริ้ม พร้อมกับเสียงครางต่ำในลำคอ “อืมมมม” คำท้าย...แผ่ว กระเส้า “อ๊าาา”

คนฟังกลืนหัวเราะ ก็เสียงครางเย้ายวนนี้มันทำให้สมองเขาโพล่คิดไปถึงเรื่องอื่นอย่างช่วยไม่ได้

“อร่อยขนาดนั้น?”

“ใช่ สุดยอด เคลิบเคลิ้มพอกับกินช็อกโกแลตชิ้นดีจากเบลเยียม”

“ดีพอๆ กับเช็กชีไหม”

คนถามถามเนิบช้าราวกับเป็นเรื่องดินฟ้าอากาศ แต่ปฏิกิริยาเล็กคิ้วสูงกับดวงตาเขม็งเบิกโตเท่าไข่ห่านยืนยันอาการตกใจของคนฟัง

“ก็เคยมีผู้หญิงบอกว่า Chocolate is better than sex. แปลว่า

กาแฟก็น่าจะเหมือนกัน...รีเปล่า”

คนถามดูจริงจังจะเอาคำตอบ คนถูกถามอีกอีก ใบหน้าที่ปกติซีดขาว ราวกระดาดเห็นรอยตกรวดผ่านจมูกและแก้มชัดเจนตอนนั้นแดงเรื่อ ไปถึงใบหู เตะเนยลหรีตามองคนตรงหน้า

“อย่าบอกนะว่าคุณยังไม่เคย...” เขาอึ้งไปชั่วครู่ ก่อนจะหัวเราะลั่น “Really? จริงดิ”

“หุบปากไปเลย ข้าบ้าอะไร”

“เฮ้ย! อายุเท่าไหนแล้ว ไม่น่าจะ...” ประโยคหยุดอยู่แค่นั้น เพราะคนฟังสีหน้าโกรธจริง “ขอโทษๆ ก็แค่แปลกนิดหน่อย”

“แปลกอะไร นี่มันเมืองไทยนะยะ ไม่ใช่เมืองนอก” เธอกริดเสียงบัน พलगปรายตามองคนกลั่นยิ้ม โสณหน้าแดงช้ำน เธอกำลังครุ่นคิด ซึ่งใจอย่างหนึ่งว่าจะเล่าหรือไม่เล่าดี ในที่สุดก็ห้ามใจตัวเองไม่ได้ “อีกอย่าง คนแปลกที่ว่าไม่ใช่ฉัน เพราะไอ้พี่บ้าตันบังคับจิตใจน้อง ลากฉันไปสาบาน ต่อหน้าพระว่าจะคงทนบริสุทธิ์จนกว่าจะจบมหาวิทยาลัย คนนั้นต่างหากที่แปลก!”

“พี่น้องคุณนี่ประหลาดดีแท้ ทำไมต้องทำขนาดนั้น”

“ก็พ่อแม่ไม่อยู่แล้ว พี่ฉันเป็นทหาร ตอนเรียนต้องกินนอนอยู่โรงเรียน จบแล้วก็ไปประจำอยู่กองบินต่างจังหวัดตลอด ไม่มีเวลาดูแลฉัน ใกล้ชิด วิตกกังวลกลัวน้องจะเรดท้องก่อนจบก็เลยใช้วิธีบ้าๆ นี่ แกมตอนอยู่มัธยมก็จับฉันอยู่โรงเรียนหญิงล้วนอีก เลยเรดไม่เป็นเลย”

“พี่เก่งนะ คิดได้ไง นับถือเลย”

“เดี๋ยวบอกให้ชนะ” หางเสียงห้วนสั้นด้วยความหงุดหงิด

“ว่าแต่ตอนนี้เรียนจบแล้ว หลุดพ้นคำสาปแล้วนี้”

“แต่โดนแฟนทิ้งไปเรียบร้อยแล้ว คงเพราะเรื่องนี้ละมัง”

“เธอ” เตะเนยลหรีเสียงเข้มขึ้นฉับพลัน “แต่...ความรักกับเซ็กซ์เป็นคนละเรื่องกันนะ คนเดี๋ยวนี้นักแยกไม่ออก ถ้าเลิกกันเพราะเรื่องนี้ ยืนยัน

“ได้ว่าไ้บ้านนี้ไม่ได้รักเธอ โสน” มือกอบกุ่มบีบกระชับราวกับจะถ่ายทอดกำลังใจ “ไม่ต้องเสียใจนะ”

โสนหรือตามองชายหนุ่มตรงหน้าที่อยู่ๆ ก็ทำท่าเป็นการเป็นงานขึ้นมา “ไม่ได้เสียใจ เรื่องมันผ่านไปเป็นชาติแล้ว ว่าแต่เราจะคุยเรื่องนี้กันอีกนานไหม ความบริสุทธิ์ของฉันมันไปอยู่ในความสนใจของเธอตั้งแต่เมื่อไหร่อะ คุณเดเนียล”

หนุ่มฝรั่งหัวเราะลั่นจนคนทั้งร้านหันมามอง “พอได้แล้ว หยุดหัวเราะเดี๋ยวนี้ แดน! จะทำให้ฉันอายุไปถึงไหน” “ขอโทษๆ แต่อย่างน้อยผมก็ทำให้คุณหายเครียดเรื่องงานได้นะ ใช่ไหม”

ลูกค้าสาวกลอกตามองเพดานพร้อมกับถอนใจแรง “เอาน่า เสร็จแล้วก็กลับไปนอนสักหน่อยสิ ตื่นมานานจะรู้สึกดีขึ้นนะ... Good laugh and long sleep are the two best cures for anything. หัวเราะหนักๆ กับนอนหลับยาวสักตื่นช่วยแก้ปัญหาทุกอย่างได้”

โสนตอบกลับหน้ามุ่มย่นสิท “แต่ตอนนี้หัวเราะไม่ออก และถ้าอนอนนานไปท่าจะโดนลูกค้าด่าเบืงมากกว่าเดิม”

สาวกลุ่มใหญ่เดินเข้ามาในร้าน เดเนียลหันมาพยักพเิดกับเธอเพื่อขอตัวไปรับลูกค้าก่อนลุกจากไป คนซึ่งโลกดิ่งสติกกลับมาอีกครั้ง ถอนใจด้วยความเหนื่อยล้าเป็นรอบที่หลายสิบของวัน นอกจากกาแฟแล้ว ยาที่ดีที่สุดของเธอคือการได้คุยกับพี่ชายผู้เป็นทุกอย่างในคนเดียวกัน ทั้งพี่ พ่อ เพื่อน และผู้ปกครอง เธอกับพี่สนิทกันมาก...มากจนคิดเสมอว่าเป็นคู่พี่น้องที่รักกันที่สุดในโลก ถึงแม้จะมีบ้างบางครั้งทีทะเลาะกันบ้านเกือบแตก แต่ไม่เคยรักกันน้อยลง ก็ชีวิตนี้มีกันอยู่แค่สองคน

พี่สิงห์ พี่ชายคนเดียวที่เธอภาคภูมิใจนักหนา สุภาพบุรุษนักบินรบของกองทัพอากาศไทย เพิ่งได้รับคำสั่งให้ย้ายจากกองบิน ๗ สุราษฎร์ธานี

พร้อมกับเครื่องบินขับไล่ F5 ทั้งฝูงเพื่อไปประจำการอยู่กองบิน ๔๑
 เชียงใหม่ได้เพียงแค่สองปี เพราะเหตุการณ์บิรเวณชายแดนไทยกับประเทศ
 เพื่อนบ้านทวีความรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ถึงระยะทางจะห่างไกลกัน แต่
 พี่ชายแสนดีก็พยายามหาเวลากลับมากรุงเทพฯ เพื่อเยี่ยมน้องสาวคนเดียว
 คนนี้อย่างสม่ำเสมอ ไม่เคยขาด ไม่เคยลืม...ฟังดูเป็นพี่ชายแสนประเสริฐ

ในความเป็นจริงก็แอบมีเขี้ยวบ้างถ้าติดภารกิจ 'ทำไม่ได้...เกิดเป็น
 น้องทหารต้องทำใจ'

เธอหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าหนังใบใหญ่ข้างตัว กดโทร.
 ออก เสียงเรียกสายดังอยู่หลายครั้ง

'ไม่รับ? สงสัยคงไม่ได้ยิน'

ลองอีกที...ครั้งที่สองก็ยังไม่มีคนรับสาย

'งั้นเดี๋ยวบ้ายๆ ค่อยโทร. อีกทีละกัน'

หันกลับมาจัดการเก็บสมุดสเกตซ์และแลปทอปลงกระเป๋า เรียก
 พนักงานเก็บเงิน เหลี่ยมมองหาเจ้าของร้าน โบกมือเป็นเชิงลาก่อนเดิน
 จากมา

สายตาเป็นห่วงของเดเนียลทอดตามหลังหญิงสาวที่เพิ่งเลี้ยวไปยัง
 ถนนพลุกพล่านด้านหน้า รูปร่างโปร่งบางกับท่าเดินกระฉับกระเฉงคุ้นตา
 ฝอยรวบเป็นหางม้า ผมด้านหน้าตัดตรงเสมอคือช่วยขับดวงตาคุ้โต รอย
 ตกกระบนจมูกเชิดขึ้น และริมฝีปากเล็กบางนั้นให้ยิ่งดูเด่น ตัวผอมราวกับ
 จะปลิวตามลมค่อยๆ เดินห่างออกไป ทั้งเสียงจอแจของร้านกาแฟไว้
 เบื้องหลัง

๒

“ปิ่น ปิ่นนนน”

เสียงเตรยยาวเตือนให้หลีกทางที่ดังมาจากรถด้านหลังทำเอาโสนสะดุ้งสุดตัว เธอต้องแทรกตัวเบียดเข้ากับกำแพงบ้านใครสักคนในซอยย่อยของย่านสุขุมวิท ถนนแคบแค่รถพอสวนกันได้ ไม่มีทางทำสำหรับคนเดิน มีแค่ร่องระบายน้ำขนาดไม่กว้างนักบริเวณไหล่ทางให้คนได้ใช้ยืนหลบรถและมอเตอร์ไซค์ ควันไอเสียลอยกระจายอยู่ในอากาศผสมปนเปกับกลิ่นน้ำคูลีนเทียนของชยะเน่าจากถังที่วางอยู่เป็นระยะ นึกสงสารตัวเองและคนแถวนี้

‘อยู่กรุงเทพฯ ก็ลำบากหน่อยนะ’

กระเป๋าน้ำมันลำตัวลั่นเป็นจังหวะ โสนก้มลงความหาโทรศัพท์มือถือตัวต้นเหตุ บนจอปรากฏชื่อพี่ชายคนดี เธอยิ้มกว้างพร้อมกดรับ

“โทร. ไปไม่รับเลยนะ ประชุมเตรียมบินอยู่หรือจ๊ะ” ทักทายหยอกเินตามประสาพี่น้องแสนสนิท แต่บังเกิดความเงียบประหลาดจากปลายสาย ก่อนมีเสียงตอบกลับมา

“โสณ นี่พี่เอง กระหิง”

เธอจำเสียงได้ ผู้กองกระหิง เพื่อนรักของพี่สิงห์ นักบินขับไล่ F5 ประจำการอยู่กองบินเดียวกัน โสณสนิทสนมคุ้นเคยเป็นอย่างดีเพราะได้เจอตั้งแต่เขาเรียนอยู่โรงเรียนนายเรืออากาศ ส่วนตัวเธอยังเรียนชั้นมัธยมต้น

“อ้าว พี่หิง แล้วพี่สิงห์ไปไหนล่ะคะ”

“...”

“ทำไมเงียบ” โสณรับรู้ได้ถึงความผิดปกติ...เธอใจหายวาบ ลมหายใจสะดุด มือเท้าพลอยเย็นเยียบ

“มีอะไรเธอพี่หิง”

“คือ...เมื่อเช้าสิงห์ออกปฏิบัติภารกิจพิเศษ แต่มีวิทยุแจ้งกลับมายังหอบังคับการบินเมื่อสักครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาว่าเครื่องบิน F5 ตก เป็นเครื่องคอลลาชน^๕ ‘เรดสกิน’ ของไอ้สิงห์”

คราวนี้เป็นเธอที่อึ้ง คำพูดหายไปในลำคอ แต่ในใจร่ำร้องคร่ำครวญ ‘ไม่ พี่สิงห์ห้ามเป็นอะไรนะ สัญญาแล้วว่าเราจะอยู่คู่แลกกันไง’

“แต่น่าจะอีเจกต์ได้ทันไซ้ไหมพี่หิง เขาดีดตัวออกมาได้ไซ้ไหมคะ”

กระหิงจับน้ำเสียงเข้มแข็งของผู้ตอบได้ แม้ปลายประโยคจะสั้นไหว

“ไซ้ ไอ้ช่างพลายบินคู่ไปด้วยกันเห็นสิงห์อีเจกต์ออกมา ตอนนั้นเฮลिकอปเตอร์ของหน่วยค้นหาและช่วยชีวิตกำลังเดินทางเข้าไปดูอยู่ แต่อีกสักพักกว่าจะรู้ว่าปลอดภัยไหม เพราะตำแหน่งเครื่องตกอยู่ค่อนข้างลึกเข้าไปในป่าแถวตะเข็บชายแดน” น้ำเสียงกระหิงวิตกกังวลอย่างปิดบังไม่อยู่ เสียงวิทยุติดต่อดูเหมือนเข้ามาถึงศูนย์ควบคุมการปฏิบัติการทางอากาศเมื่อตอนสายยังวนเวียนอยู่ในความคิด

‘เมย์เดย์ เมย์เดย์ เมย์เดย์! ‘ไซเฟอร์’ เรียกหอบังคับการ...เครื่อง ๔๑๑๐๑ ขัดข้อง ‘เรดสกิน’ อีเจกต์ที่ความสูงสองพันฟุต เรเดียล ๐๑๐

^๕ Call sign หมายถึง รหัสเรียกขาน

เก้าสิบสามไมล์จากเชียงใหม่ สังเกตเห็นร่มทางไม้สมบูรณ์ นักบินลงพื้นแล้ว ครับ ผมจะบินวนดูสถานที่เกิดเหตุจนกว่าน้ำมันถึงบิงโก^๖ แล้วจะบินกลับฐาน ใช้เวลาอีกประมาณยี่สิบนาที

โซ่ ช้างพลายบอกก็จริงว่าสิงห์ดีดตัวออกมาได้ แต่ในระดับความสูงต่ำกว่าระยะปลอดภัย ไม่แน่ใจว่าร่มชูชีพจะกางทันไหมนะลิ...

“โสน ไปรอฟังข่าวอยู่บ้านคุณลุงนรสิงห์นะ มีอะไรก็รีบหน้าพี่จะรีบโทร. ไปบอก นี่พี่โทร. ไปแจ้งแกไว้ก่อนแล้ว”

เธอได้ยินเสียงสายเรียกซ้อน หน้าจอขึ้นชื่อ ‘ลุงนอ’

“ขอบคุณค่ะ พี่ทิง ลุงนอโทร. มาพอดีเลย โสนรับสายก่อนนะ”

“ทำใจดีๆ ไว้ ไ้อ้สิงห์คงไม่เป็นไรหรอก”

โสนกดรับสายเรียกเข้า “พี่ทิงโทร. บอกแล้วค่ะ โสนกำลังจะเข้าไปหาเดี๋ยวนี้”

‘พี่สิงห์ต้องปลอดภัยกลับมาละ’ คือประโยคย่ำคิดในสมองของโสน ตลอดวันนั้น

ท้องฟ้าแสนกว้างวันนี้สว่างสดใสมองเห็นได้ในระยะไกล สายตาของโสนทอดผ่านรันเวย์ยาวไกลออกไปยังขอบฟ้า เธอจ้องมองความแว้งว้างว่างเปล่าจนจุดเล็กสีเทาปรากฏขึ้น...เครื่องบินลำที่พาพี่ชายเธอกลับบ้าน

หญิงสาวมาเฝ้ารอรับพี่ ณ สนามบินทหาร กองบิน ๖ ดอนเมือง ด้วยตัวเองแต่เช้า ผู้คนขวักไขว่มากมายล้อมรอบตัว หลายคนพยายามจะสนทนากับเธอแต่เธอไม่สนใจ ไม่แม้กระทั่งจะได้ยิน ใจมัวแต่จดจ่อกับการมาถึงของบุคคลอันเป็นที่รัก และมีบางช่วงเวลาเธอจมลึกหายไปในช่วงความทรงจำของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เมื่อวาน...เมื่อเธอไปถึงบ้านลุงนรสิงห์ บ้านที่เธอเคยอาศัยอยู่ช่วงหนึ่ง

^๖ Bingo หมายถึง ปริมาณน้ำมันที่เหลือพอใช้บินกลับฐานที่มั่นได้อย่างปลอดภัย

หลังการจากไปอย่างกะทันหันของแม่ คุณลุงนรสิงห์ พี่ชายคนเดียวของมารดาเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ในกองทัพบก มีคนรู้จักมากหน้าหลายตา เป็นเหตุให้โทรศัพท์ทั้งสายบ้านและมือถือต่างดิ่งไม่หยุดหย่อน หลายคนเพิ่งได้ข่าวต่างหวั่นไหวและเป็นกังวล ชายสูงวัยซึ่งร่างกายเริ่มโรยราตามกาลเวลา แต่ยังเปี่ยมด้วยบุคลิกความเด็ดขาดเยียบคมมีสีหน้าไม่สบายใจนัก แต่ยังเชื่อมั่นว่า ‘สิงห์’ หลานรักจะติดตัวออกมาได้อย่างปลอดภัย ถึงบาดเจ็บนิดหน่อย แขนขาหักก็ไม่เป็นไร ขอให้พาตัวกลับมาเจอหน้ากันอีกครั้ง

ชีวิตนักบินขับไล่เสียงอันตรายอยู่ตลอดเวลา คนอยู่ข้างหลังต้องเข้าใจ แต่พอเอาเข้าจริง มันช่างไม่ง่ายเลยที่จะรับมือกับการเสี่ยงจะสูญเสียชีวิตนี้ เมื่อเราอยู่ในสถานการณ์หมิ่นเหม่ ยามของสำคัญในชีวิตใกล้หลุดลอยจากไป ณ เวลานั้นเราจะได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าสิ่งนั้นหรือใครคนนั้นสำคัญต่อเรามากแค่ไหน สำหรับโสน เธอรู้ชัดแล้วว่าพี่ชายคือครึ่งหนึ่งของชีวิตเธอ นี่ก็ไม่ออกเลยว่าจะอยู่โดยไม่มีพี่ได้อย่างไร

‘กลับมานะพี่สิงห์’

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า เป็นการรอคอยสุดแสนทรมาน หวังและกลัวที่สุดที่จะผิดหวัง เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้พลเอกนรสิงห์รับสาย เยียบฟังนิ่งนาน

โสนจ้องมองร่างหนาไม่ละสายตา เธอรับรู้ได้ถึงความรวดเร็วแผ่กระจายในมวลอากาศ ความหวังหลุดลอยไปพร้อมกับหัวใจถูกกระชากออกจากอก ก่อนจะเห็นลุงเบือนหน้ามองเธอด้วยดวงตาแดงช้ำ ไม่มีคำพูดใดหลุดรอดออกมา

นับจากวินาทีนั้น เธอเหมือนถูกผลักลงไปในหลุมดำลึกสุดจะหยั่งถึงมืดมิดราวกับคำคืนที่ไม่มีแสงดาวแม้เพียงสักดวง สมอของเธอยุดติดมันว่างเปล่า ปฏิเสธจะรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น รู้สึกเหมือนเป็นความฝัน เหมือนไม่ใช่เรื่องจริง เธอนั่งมองนิ้วมือตัวเองสั่นเทาเกาะเกี่ยวประสานกันอยู่บนตัก มองมันอยู่อย่างนั้น มองเห็นแค่นี้กับพื้นพรหมตรงที่เธอนั่งอยู่ คิดอะไร

ไม่ออก ไม่มีอะไรอยู่ในสมองของเธอเลย เธอไม่ได้คิดถึงพี่ ไม่ได้คิดถึงอดีต
ไม่มีคำคร่ำครวญ ไม่ได้นึกถึงความจริงว่าชีวิตนี้จะไม่ได้อีกแล้ว
ไม่มี มันมีแต่ความว่างเปล่า

เสียงผู้ประกาศข่าวหญิงจากโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้ดังแทรกเข้าไปใน
สมอง

‘มีรายงานข่าวด่วนเข้ามาเมื่อสักครู่’ เครื่องบินขับไล่ของกองทัพอากาศ
ตกบริเวณเขตชายแดนไทยทางทิศเหนือของจังหวัดเชียงรายเมื่อช่วง
เช้าที่ผ่านมา โดยเวลาประมาณ ๑๑:๔๐ น. ของวันนี้ เครื่องบินขับไล่ F5E
แบบที่หนึ่งเดียวของกองทัพอากาศ หมายเลขเครื่อง ๔๑๑๐๑ สังกัดฝูงบิน
๔๑๑ กองบิน ๔๑ จังหวัดเชียงใหม่ ตกใกล้บริเวณหมู่บ้านผาหมี ตำบล
เวียงพางคำ อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ขณะออกปฏิบัติภารกิจบิน
ลาดตระเวนและรักษาเขตแดนเพื่อความมั่นคง โดยมีเรืออากาศเอก สิ่ง
ปัญจสิงขร นักบินประจำหมวดบิน ๑ ฝ่ายยุทธการ กองบิน ๔๑ เป็นผู้
บังคับเครื่อง

‘ผู้อยู่ในเหตุการณ์บอกกับทีมข่าวว่า เห็นเครื่องบินลดระดับต่ำลง
อย่างผิดปกติ ก่อนเกิดเสียงระเบิด และเครื่องเสียการควบคุม ตกกระแทก
พื้นอย่างแรง เสียงดังสนั่นและมีกลุ่มควันขนาดใหญ่ทั่วบริเวณ ขณะนั้น
เฮลิคอปเตอร์จากหน่วยค้นหาและช่วยชีวิตของกองทัพอากาศกำลังเข้า
ตรวจสอบสถานที่และช่วยเหลือนักบินอย่างเร่งด่วนแล้ว

‘สำหรับเรืออากาศเอกสิ่ง นักบินบังคับเครื่อง เป็นนักเรียน
เตรียมทหารรุ่น ๔๓ นักเรียนนายเรืออากาศรุ่น ๕๐ เป็นหลานชายคนเดียว
ของพลเอก นรสิงห์ ปัญจสิงขร อดีตเสนาธิการทหารบก และเป็นนักบิน
ฝีมือดีของกองทัพอากาศ มีชั่วโมงบินมากกว่าแปดร้อยชั่วโมง’

‘พรุ่งนี้เช้าลุงจะขึ้นเครื่อง C130 ไปรับสิ่งจากเชียงใหม่กลับมาบ้าน
เราด้วยตัวเอง โสนรอรบอยู่ที่นี้ ช่วยเตรียมรูปที่จะใช้ในงานกับเครื่องบิน
ชุดขาวและกระบี่ให้พี่เขาด้วยนะลูก’

เธอพยักหน้ารับแต่โดยดี ทั้งที่ในใจอยากตามไปด้วยเหลือเกิน
‘วันนี้นอนบ้านลุงนะ’

เธอปรายตามองภรรยาใหม่ของลุงซึ่งนั่งห่างไปไม่กี่ไกล ผู้หญิงคนนี้
ทำเหมือนเธอเป็นอากาศธาตุ ไม่เคยทัก ไม่แม้แต่จะมอง ใครจะไปทนอยู่
ใกล้คนแบบนี้ได้ คนซึ่งใจจนกลัวจนขึ้นสมองผ่องๆ ว่าลุงจะยกสมบัติให้เธอ
กับพี่ชาย

ไม่เป็นไรคะลุงขอ ยังไงโสณต้องกลับไปเอาของพี่สิ่งห้อยดี เตียวโสณ
โทร. ให้น้ำมนต์มานอนเป็นเพื่อน ‘ไม่ต้องห่วงนะคะ’ น้ำมนต์ ผู้ถูกอ้างถึง
โดยเจ้าตัวไม่รู้เรื่องสักนิด คือเพื่อนสนิทคนเดียวของเธอที่ตอนนี้กำลัง
ประชุมอยู่ภูเก็ตและอีกหลายวันกว่าจะกลับ...ป่านนี้ไม่รู้จะรู้ข่าวพี่สิ่ง
หรือยัง

ลมร้อนวูบใหญ่พัดผ่าน เปลวแดดร้อนแรงแผดเผาขณะเครื่องบิน
ลำเลียง C130 ลำใหญ่ลดเพดานบินลงจนล้อแตะรันเวย์ วิ่งช้าๆ แล้วชะลอ
ความเร็วจนมาหยุดหน้าอาคารรับรองท่าอากาศยานทหารตรงจุดที่เธอยืน
รออยู่อย่างใจจดใจจ่อ

ประตูเครื่องบินใหญ่ด้านท้ายลำเปิดออก จังหวะเดียวกับที่ทหาร
กองเกียรติยศทำความเคารพ เสียงแตรนอนแว่วดังขึ้นเป็นท่วงทำนอง
เศร้าโศกอลังการ กรีดหัวใจคนยืนรอรับ พระสงฆ์เดินนำหน้าลงมาจากเครื่อง
ถือสายสิญจน์ลากยาวไปด้านหลัง ผู้กองกระหิณธ์ถือกระถางธูปจุดนำทางพา
พี่ชายเธอกลับบ้าน ตามมาด้วยผู้กองช้างพลายประครองรูปเรืออากาศเอก
สิงห์ในกรอบใหญ่ไว้ในอ้อมอก เบื้องหลังเป็นหีบไม้ใบใหญ่สี่ขาบรรจุศพ
ขนาดเท่าตัวคนคลุมทับด้วยธงชาติไทยผืนใหญ่ สัญลักษณ์ของการสละชีพ
ขณะปฏิบัติหน้าที่ เกียรติสูงสุดที่ผู้รับราชการทหารพึงได้รับ

เมื่อภาพความจริงปรากฏตรงหน้า น้ำตาของความร่ำลึกละลายใน
เอวอ้อม โสณเงยบัง ไม่มีแม้แต่เสียงสะอื้นเล็ดลอดออกมา มีแต่น้ำตาไหล

ไม่ยอมหยุด เป็นครั้งแรกที่เธอร้องไห้ นับตั้งแต่เกิดเรื่อง มันเหมือนกับว่า เธอหลุดจากเงาบังของความรักที่สร้างไว้ ได้มาเห็นและเข้าใจ ความเป็นจริงว่าพี่ชายอันเป็นที่รักของเธอกลับมามีคนใหม่ เพียงแต่ไม่ได้เดินมาหาพร้อมรอยยิ้มและไม่ได้โอบกอดเธอเหมือนทุกครั้งอีกแล้ว

วีรบุรุษผู้ยอมสละชีพเพื่อผืนแผ่นดินอันเป็นที่รัก...กลับมาพร้อมกับ ร่างไร้ลมหายใจ

พลเอกนรสิงห์ในชุดเครื่องแบบทหารบกเต็มยศเพื่อเป็นเกียรติแก่ หลานชายคนเดียวเดินทางหลังต่อท้ายขบวนมาพร้อมกับกลุ่มเพื่อนผู้ร่วมงานจากกองบิน ส่งศพขึ้นรถประดับธงชาติอย่างสมเกียรติเพื่อเคลื่อนย้าย ร่างผู้กองสิงห์ไปทำพิธียังวัดพระศรีมหาธาตุวรมหาวิหาร ชายสูงวัยโบกมือ ให้โสดาเดินทางต่อไปสมทบ จับจ้องมือน้อยราวกับว่ากลัวเธอจะหายไปอีกคน เธอมองออกว่าลุงเศร้ามาก ถึงแม้จะไม่มีน้ำตาแต่ดวงตาชี้แดง เศร้าหมอง อย่างที่สุด หญิงสาวคิดถึงแม่ขึ้นมาจับใจ เธอแหว่งมองฟ้า

‘แม่มารับพี่สิงห์ไปอยู่ด้วยกันนะคะ ลูกจะเฝ้ารอวันวันอยู่ทุกลมหายใจ จนกว่าเราจะได้อยู่พร้อมหน้ากันอีกครั้ง’

๓

อาเชจอตพาหนะคันสีดำเกาบุโรทั้งไว้ริมทางเท้าแล้วก้าวลงจากรถ เอื้อมมือหยิบกล่องกระดาษใบย่อมหลังกระบะท้าย เดินข้ามถนนไปยัง ตึกแถวสองชั้นห้องห้วมุมที่ช่วงบนซึ่งผ้าใบกันแดดสีดำ พิมพ์ชื่อและโลโก้ โรงคว่ำกาแฟ ‘ขุนเขา’

นอกจากกิจการโรงคว่ำแล้ว ด้านหน้ายังเปิดเป็นร้านกาแฟขนาดเล็ก ให้คนมานั่งละเลียดชิมสารเสพติดยอดฮิตกระตุ้นประสาทคนครึ่งก่อนโลก บรรยากาสด้านในอบอุ่นน่านั่ง ถ้านับเฉพาะเขตตัวเมืองเชียงรายได้ ร้านนี้เป็นร้านโปรดของอาเช ที่สำคัญ...เพื่อนสนิทของเขาเป็นเจ้าของ

ความโปร่งใสของกระจกหน้าร้านเผยให้เห็นความเป็นไปภายในได้ เป็นอย่างดี บาร์ิสตาสาวก้มๆ เงยๆ อยู่หน้าเครื่องชงกาแฟตัวใหญ่ที่กำลัง คายของเหลวสีน้ำตาลเข้มลงมายังแก้วรองด้านล่าง หัวเป่าฟองนมพ่นไอน้ำ คละคลุ้งยามเปิดไล่อากาศก่อนทำการอุ่นนมให้ร้อน ผงน้ำตาลหลังของเธอ เป็นชั้นไม้สูงถึงฝ้ายาวตลอดแนวผนัง บนนั้นมีทั้งหนังสือ ถังกาแฟ แก้ว เซรามิก และอุปกรณ์เครื่องชงด้วยมือแบบต่างๆ วางเรียงรายเต็มทุกช่อง

ชั้น แชมด้วยสี่เหลี่ยมของกระถางพลูด่างแขวนห้อยอยู่ตรงมุมทึ่งก้านยาว
ลงมาเกือบถึงพื้น

กลิ่นหอมของเมล็ดกาแฟคั่วบดใหม่ผสมกับกลิ่นขนมอบลอยเตะจมูก
เมื่อชายหนุ่มผลักประตูเข้าไป มะลิ หญิงสาวหน้าใสไว้ผมบ๊อบสั้นเต๋อ
สวมผ้ากันเปื้อนสีดำกำลัง่วนค้อยอยู่กับลูกค้ำตรงเคาน์เตอร์ อาเซ็งหยิบ
หนังสือพิมพ์บนโต๊ะใกล้ตัวมาอ่านระหว่างรอ

พาดหัวข่าวใหญ่ยังคงเกี่ยวข้องกับปัญหาความสัมพันธ์ตึงเครียด
ระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้านที่ลุกลามรุนแรงจนเกิดการปะทะกัน
ของกองกำลังทหารสองฝ่าย หนึ่งในหัวข้อข่าวรองเป็นรายละเอียดของ
เครื่องบิน F5 ที่เพิ่งตก

ญาติอาลัย ทหารรับศพผู้กองสิงห์อย่างสมเกียรติ ทอ. เขตชู ปูน
บำเหน็จ ๗ ชั้น

พร้อมภาพประกอบของกลุ่มญาติยืนรอเหล่าทหารอากาศโยธินแบก
หีบไม้คลุมด้วยธงชาติลงจากท้ายเครื่องบินลำเลียง ผู้หญิงตัวผอมบางใน
ชุดดำตรงกลางรูปดึงดูดความสนใจของชายหนุ่ม...เธอดูคุ้นตาเหลือเกิน

เสียงแหลมดังทักทายขึ้น

“พี่อาเซ! วันนี้แวะมาหาพี่ซุนหรือมากินกาแฟคะ” มะลียิ้มกว้าง
อาการดีใจออกนอกหน้าและความกระตือรือร้นของเด็กสาวทำเอาเขาเซินได้
ทุกครั้งไป

‘ความสงสัย’ ของชายหนุ่มจึงหยุดอยู่แค่นั้น

“มากินกาแฟฝีมือมะลิและก็อยากเจอไอ้ซุนด้วย สองอย่างเลย...
จะได้ไม่รักพี่เสียดายน้อง”

“พี่ซุนเหรอคะ เห็นแวบๆ ไปไหนแล้วละ”

หญิงสาวมองไปทางหลังร้านบริเวณที่ลดระดับจากร้านกาแฟไป
อีกเกือบครึ่งชั้น แยกสัดส่วนชัดเจนเพื่อเป็นโรงครัว เครื่องจักรสีดำหน้าตา
เหมือนหัวรถจักรไอน้ำโบราณขนาดย่อส่วนตั้งอยู่เกือบกลางห้อง ขนาดด้วย

โตะไม้ตัวยาว บนพื้นรายล้อมไปด้วยกระสอบสารกาแฟ^๗ ซ้อนกันอยู่หลายกอง โตะทำงานตัวเก่าหันหน้าเข้าผนัง บนนั้นมีแลปทอปคอมพิวเตอร์ระบบแต่ไร้ร่องรอยของผู้คน จักรยานเสือหมอบพาหนะคู่ใจเจ้าของร้านพึ่งอยู่ด้านใน แสดงว่าเจ้าตัวไม่ได้ไปไหนไกล

“สงสัยจะออกไปหลังร้าน เดี่ยวมะลึงกาแฟให้พี่อาเซเสร็จแล้วจะไปตามให้ วันนี้เอาอะไรดีคะ ลองแบล็ก^๘เหมือนเดิม?”

“ครับ”

“พี่อาเซดื่มแบบเปรี้ยวหน่อยได้ไหม ลองเมล็ดของเอริโอเปียใหม่ พี่ พี่ลุงสั่งมาใหม่ เพิ่งคว้าเสร็จเมื่อวันก่อนเอง เปรี้ยวหน่อยแต่สดชื่นดีนะ กลิ่นผลไม้คล้ายพวกลูกพลัม หรือพี่จะเอาตัว ‘ฟ้าประทาน’ เฮาส์เบลนด์^๙ของที่ร้าน”

“มะลิลើอกให้พี่เลย อันไหนก็ได้ ยังไม่เคยกินทั้งคู่อ”

“โอ้เซ มานานยัง”

เสียงมาก่อนตัว ผู้ชายตัวสูง ผิวขาวแบบคนเหนือ ผมด้านข้างไล่เส้นแบบศირชะ ครึ่งบนปล่อยยาวรวบไว้ด้านหลัง แม้จะสวมเสื้อยืดสีขาวกางเกงยีนเรียบง่าย แต่เพิ่มความพิเศษด้วยผ้าพันคอลายตารางหมากรุกสีแดงริ้วขาว...มันคือผ้าขาวม้าดิๆ นี่เอง

คนหนึ่งร่อยยุ่ก่อนเห็นแล้วอดยิ้มไม่ได้กับการแต่งตัวนำแฟชั่นอันเป็นเอกลักษณ์ของเพื่อนสนิท

“ผมทรงใหม่? เห็นแล้วนี่กว่าพระเอกหลุดมาจากกองถ่ายละคร”

^๗ สารกาแฟ คือเมล็ดกาแฟดิบที่ผ่านการตากแห้งและสีเปลือกหุ้มออก พร้อมสำหรับการคั่ว

^๘ Long black คือกาแฟดำที่ได้จากเอสเปรสโซลงในน้ำร้อน

^๙ House blend คือการผสมกันของเมล็ดกาแฟจากหลากหลายแหล่งที่มาเพื่อให้ได้รสชาติใหม่

“อ้ายสาต เจอหน้าก็เซวเลนนะ ไฉ่หล่อยอดดอย หายไปเป็นเดือนเลย”

“ช่วงนี้นบนหมู่บ้านโคตรยุ่ง ไหนจะต้องเก็บกาแฟแล้วยังมาเรื่องเครื่องบินตกอีก ไม่มีเวลาให้ได้ออกไปไหนเลยวะ”

“เห็นข่าวอยู่ เป็นไฉวะ หัวใจจะวายกันเลยสิ โชคดีแม่งไม่ตกกลางหมู่บ้าน ไม่งั้น...” คำพูดถูกแทนที่ด้วยสีหน้าสยง

“ก็เกือบไป” ภาพเหตุการณ์วันนั้นแวบขึ้นมาในหัว “นักบินพยายามบังคับเครื่องให้พ้นหมู่บ้าน ไม่งั้นคงไม่เหลือรอดมานั่งคุยอยู่ตรงนี่แล้ว” แววดาของอาเซเคร่งเครียดขึ้น “แต่ตัวนักบิน...ไม่รอด”

“เห้- ฟังแล้วเศร้า”

“เป็นพีไครน้องไครไม่รู้ พ่อแม่เขาจะเสียใจเท่าไร ภูนี้ก็ไม้ออกเลยวะ”

ขุนเขาตบไหล่เพื่อนเพื่อเรียกขวัญ “เอานะ มันผ่านไปแล้ว ว่าแต่วันนี้แะมาอะไรี่เปล่าวะ หรือมาหาเพราะอยากเจอหน้าเพื่อน”

“สำคัญตัวผิดตลอดเลยนะมึงนี่ ภูเอาสารกาแฟล็อตแรกของปีนี้มาให้ช่วยคับปิง^{๑๐}” ตาเหลือบมองลงไปยังกล่องกระดาษที่วางอยู่แทบเท้า “เอามาหักิโล”

“จะคับปิงอะไรกันวะ ตั้งห้าโล”

“ก็ใจดีเอามาฝากให้มึงสอง อีกสองช่วยจัดการคั่วให้หน่อย จะเอากลับไปให้คนในหมู่บ้านลองชิม ส่วนอีกโลที่เหลือเอาไว้กินด้วยกันวันนี้ง”

“ครับผมครับ” คนทะเล้งทำท่าตะเบะรับ “คุณพี่บุญซามาได้เลย กระผมจัดให้”

^{๑๐} Cupping คือการทดสอบรสชาติกาแฟ

สารกาแฟดิบเม็ดสีเขียวย่อมนถูกป้อนใส่ลงไปเครื่องคั่วที่ตั้งอุณหภูมิไว้จนร้อนได้ที่ ขุนเขานั่งเฝ้าใกล้ขีด สายตาไม่ละจากหน้าจอแสดงผลแม้แต่น้อย แต่ก่อนที่จะหลุดเข้าสมาธิไป ยังอุตส่าห์ยึดเยียดนิตยสาร คอฟฟี แทรเวลเลอร์ ใส่มืออาเซ

“ลองอ่านเล่มนี้ดู หน้าที่พับไว้ให้”

บทความสัมภาษณ์ ‘คนล่ากาแฟ’

เบญจมินทร์ ไบร่ หนุ่มลูกครึ่งไทย-อังกฤษ ผู้มีอาชีพตามล่าหาเมล็ดกาแฟดิบหรือที่เรียกกันว่า สารกาแฟ หน้าที่หลักในแต่ละวันของเขาคือ เดินทางไปตามประเทศต่างๆ ทั่วโลก ไปยังเมืองเล็กๆ ทิวทัศน์อันเป็นแหล่งปลูกกาแฟคุณภาพ เพื่อคั่ว ชิม ค้นหาเมล็ดกาแฟรสชาติดีเลิศให้แก่ลูกค้า อันได้แก่ร้านเซนกาแฟชั้นนำของโลกที่มีสาขามากมาย รวมถึงส่งป้อนโรงคั่วทั้งขนาดกลางและใหญ่

ข้อความต่อมาเตะตาอาเซอย่างจ้ง

ถึงแม้คุณเบนจะอาศัยและทำงานอยู่สิงคโปร์ซึ่งเป็นศูนย์กลางการค้า และกระจายกาแฟหลักที่สำคัญในแถบภูมิภาคเอเชีย แต่สำหรับอนาคตอันใกล้นี้ คุณเบนได้วางแผนจะเดินทางไปสำรวจไร่กาแฟทางภาคเหนือของไทย เช่น เชียงราย เชียงใหม่ เพื่อค้นหากาแฟคุณภาพดีของเมืองไทย รวมถึงอยากศึกษาขั้นตอนการผลิตกาแฟด้วยตัวเอง

“ผมเชื่อว่าเมืองไทยน่าจะมีกาแฟแคร็กเตอร์น่าสนใจและรสชาติเป็นเอกลักษณ์ซ่อนอยู่ เพราะพื้นที่ทางเหนือมีอากาศและสภาพภูมิประเทศเหมาะสมอย่างมาก รวมถึงพันธุ์กาแฟส่วนใหญ่ที่ปลูกก็เป็นพันธุ์ดี”

เขาพิมพ์ชื่อ ‘เบญจมินทร์ ไบร่’ เก็บไว้ในโทรศัพท์มือถือ

เสียง ‘แคร็ก’ ของเมล็ดกาแฟรีแตกดังมาจากเครื่องคั่ว อาเซหันกลับไปสนใจเจ้าหัวรถจักรขนาดย่อมที่ตั้งอยู่กลางห้อง ขุนเขากำลังดึงกรวยขนาดเล็กบรรจุตัวอย่างกาแฟราวนึ่งกำมือออกมาจากถัง เขาดมกลิ่นของมันและสำรวจดูตัวอย่างตั้งใจ ตรวจสอบเข้าไปชิมมาจนกระทั่งเมล็ดที่ได้มีสีเข้มถูกต้องเหมาะสม จึงปล่อยกาแฟในถังทั้งหมดลงมายังถาดรองด้านล่าง ตอนนี้กลิ่นแสนพิเศษแพร่ไปทั่วทุกอณูของอากาศ หอมกรุ่นไปทั้งร้าน

“ได้เวลาชิมแล้วครับคุณเพื่อน”

เมล็ดคั่วใหม่สดๆ ร้อนๆ ถูกบดละเอียดจนนอนอยู่ในถ้วยเซรามิกปากกว้างขนาดเล็ก ขุนเขารินน้ำร้อนจนผงกาแฟลอยฟูปริมขอบแก้ว รอเพียงครู่พอให้ความร้อนลดลง ชายหนุ่มทั้งสองจึงก้มลงใช้ช้อนปาดกากด้านบนออก พร้อมจดจุมดมกลิ่น ไกล่จนปลายจมูกแทบจะจุ่มลงไปในแก้ว

“กลิ่นดี” ขุนเขาพูดจบประโยคแล้วจึงใช้ช้อนตักน้ำกาแฟสุดเข้าปากอย่างรวดเร็วและดังลั่น

อาเซทำตาม แต่เสียงล้าล้งดังขึ้นตามด้วยเสียงไอไม่หยุด เจ้าเพื่อนตัวดีหลุดหัวเราะไม่เกรงใจ ส่วนคนล้าล้งส่ายหน้า

“ทำไมได้ล้าที่วะ ไอ้การสลิร์ป^{๑๑}อะไรของมึงเนี่ย” เขายิ้มชิน

“มึงต้องฝึก ล้าคัญมาก เพราะมันทำให้น้ำเป็นละออง กระจายกลิ่นขึ้นจมูกได้ดี...ไ้ ได้กลิ่น รส อะไรบ้างไหม”

“ได้ห่าอะไรละ ล้าล้กชะขนาดนั้น”

“กูได้กลิ่นหอมเหมือนเปลือกส้มผสมกลิ่นวานิลลา หอมดีนะ”

ถ้วยเต็ม รอเวลาให้อุณหภูมิเย็นลงอีกหน่อย รสชาติกาแฟจะเริ่มปรากฏชัดเจน แต่ละคนดักชดกันอีกคนละที

“หวานห่าอ่อมเปรี้ยวนิดๆ รสชาติสะอาดใสดี อาฟเตอร์เทสต์หวาน ค้างนานติดปลายลิ้น” ขุนเขาพยักหน้ากับตัวเอง ก่อนเอื้อมมือมาตบไหล่

^{๑๑} Slurp คือการดูดกาแฟเข้าปากอย่างแรงเพื่อให้เกิดละอองน้ำที่ช่วยกระจายกลิ่นขึ้นจมูก

เพื่อน “เห้ย! ดีว่ะ”

“ตกลงเห้ย-หรือดีว่ะ”

คนฟังยิ้มกว้าง “ดี กาแฟดีมากเลย กูว่าเข้าข่ายเป็นสเปเชียลตีคอฟฟี่ได้เลยนะมึง”

“อธิบาย!”

“ก็เป็นกาแฟคุณภาพสูง รสชาติดีงาม ถ้าให้คะแนนตามหลักเกณฑ์มาตรฐานของสมาคมกาแฟชนิดพิเศษยุโรป ไอ้กาแฟของมึงเนี่ยน่าจะได้เกินแปดสิบจากร้อยเลยนะโว้ย”

“อืม” หน้าตาคนตอบรับไร้ความตื่นเต้น

“อะไรวะ ไม่ดีใจเลยหรอ”

“ก็ดีใจอยู่หรอกนะ แต่ไม่รู้จะไปบอกใครได้ แคลองเอาไปขายให้ร้านในเชียงใหม่ยังไม่มีใครเอาสักร้าน แม่บอกกาแฟไทยไม่ดี รสชาติแฉกไม่ได้”

“มันพูดอย่างนั้นเลยหรอวะ!”

“เปล่าหรอก ไม่ได้พูดตรงขนาดนี้ แต่ความหมายก็ไม่ต่างไปสักเท่าไร”

“เฮ้ย แต่ลั่นกูช่วยซื้อ”

“ไม่เอา ไม่ต้องช่วย”

“อะไรของมึงเนี่ย คนจะซื้อแต่ไม่ขาย เจริญละ”

“ถ้าจะช่วยเหลือเพราะสงสาร กูไม่เอา” ปฏิเสธอย่างจริงจัง “ถ้าจะซื้อก็ต้องซื้อเพราะของคุณภาพดี”

“ไอนี้มันเรื่องเยอะ” ขุนเขาเปรยกับตัวเอง “เออ ก็จะช่วยเพราะของมันดี แล้วอยากช่วยด้วยไม่ได้หรอวะ”

“งั้นก็ดี ขอบใจ”

“กูจะเอามาผสมเป็นแฮนด์เบลนด์ของที่ร้านและค้าสำหรับขายส่งด้วย ต้องอร่อยมากแน่ๆ” เจ้าของร้านหนุ่มทำหน้าขวนฝืน “แต่ขายตัวเดียวๆ แบบซิงเกิลออริจินคงยังไม่ได้ จริงอย่างมึงว่า คนไทยยังไม่ยอมรับกาแฟ

ไทย ทำจะขายยากอยู่”

อาเซมีสีหน้าครุ่นคิด “แล้วทำยังไงจะถึงจะทำให้คนไทยอยากลองชิม แล้วรู้ว่ากาแฟปลูกบ้านเรานั้นก็ได้ด้อยไปกว่าที่อื่น”

“ต้องหาคนมายืนยัน เอาแบบพวกมีความรู้ เป็นฝรั่งได้ยิ่งดี”

“ทำไมต้องเป็นฝรั่ง”

“กว่าคนไทยส่วนใหญ่ชื่นชมฝรั่งว่าพัฒนามากกว่าเรา ฉลาดกว่าเรา พูดอะไรมาก็เชื่อตามใจ อีกอย่างวัฒนธรรมการกินกาแฟมันเริ่มจากทางโน้น ก็เลยคิดเอาว่าฝรั่งน่าจะรู้ดีกว่า”

“เหรวะ”

“ยุ่งเป็นเลย” ขุนชายยิ้มกว้างจริงใจ ยอมรับหน้าตาเฉย “แต่คิดแบบนี้ตั้งแต่ก่อนไปเรียนเมืองนอกนะ แต่พอได้ไปอยู่ที่โน้น ได้คลุกคลีกับคน ก็รู้ว่ามันไม่จริงเสมอไป ฝรั่งเก่งก็มี ไฉ่ไม่ง่อกมันก็มี คนของเราที่เก่งกว่าก็มี คนไทยก็ไม่ได้แย่นะไวย”

‘ไม่รู้มันหมายถึงตัวเองรึเปล่า’

“ขอแนะนำว่าให้ส่งตัวอย่างไปตามสมาคมกาแฟหรือไม่ว่าพวกเว็บรีวิวกาแฟของฝรั่ง ให้เขาชิมแล้วประเมินผลออกมา ถ้าคะแนนดีนะ รับรองมีเท่าไรขายไม่พอ...น้องเชื่อกี่”

‘ก็จะลองดู ไม่มีอะไรจะเสียนี่’ โอกาสอยู่ที่ไหนเขาจะเดินไปหามัน จะลองทุกทาง พยายามให้ถึงที่สุด อยากให้พ่อและแม่รวมถึงชาวบ้านขายผลผลิตได้ราคาสมกับที่ลงแรงเหนื่อยยาก อยากให้ทุกคนในหมู่บ้านมีคุณภาพชีวิตดีขึ้น

“ตกลงกุส่งสารกาแฟต้นนี้ แต่ทยอยส่งแล้วกัน เดือนละสองร้อยห้าสิบกิโล เริ่มปลายเดือนนี้เลยนะ”

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนหน้าอาเซ ดวงตาของเขาสดใส เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวังและกำลังใจ

“มีข่าวดีไปบอกคนในหมู่บ้านแล้ว ขอบใจเพื่อน”

“งั้นเดี๋ยวญ่คว้าส่วนที่เหลือทั้งหมดให้ แล้วมึงก็เอากลับไปให้ชาวบ้านลองกินดู เขาจะได้อู่ว่าที่ลงแรงปลูกกันไป ผลมันออกมาน่าชื่นใจแค่ไหน... รอลักครึ่งชั่วโมง ไม่น่าเกิน” คนบอกหันมาทำตาเจ้าเล่ห์ “นั่งให้มะลิจิบไปพลางก่อนนะ”

สำนึกบุญคุณอยู่หรือจนะแต่อดตำนใจไม่ได้... ‘กวนตีนละมั้ง’

อาเซเดินหนีมานั่งลังกาเผือกแก้ว หยิบหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าที่อ่านค้างไว้มาเปิดดูอีกรอบ เมื่อไรเสียงดังของไอ้เพื่อนตัวดีจึงทำให้เขารวบรวมสติกลับมาอยู่กับความสงสัยที่ค้างคาใจ... ผู้หญิงในรูป

เขาเพิ่งพิจารณาใบหน้าด้านข้างที่ก้มลง แก้มนวลมีรอยน้ำตาเปียกชื้น จมูกเซดรีนแดงระเรื่อ เธอดูคล้ายใครคนหนึ่งที่เขารู้จัก เพียงแต่พอมกว่ามาก... คงไม่ใช่หรือมั้ง

เธอน่าจะเป็นคนรักของผู้กองสิงห์... ตอนนี้กำลังร้องไห้อยู่หรือเปล่า
นะ



ฟ้ายามพลบค่ำแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงส้ม พระอาทิตย์ฉายลำแสง
สุดท้ายยังปลายขอบฟ้า ช่วงเวลาที่ความสว่างทั้งหมดทั้งมวลกำลังจะกลับ
ดับสิ้น บรรยากาศในวัดเงียบสงบวังเวง เมื่อขบวนรถยนต์หลวงสิ่งข้างจอด
เทียบหน้าศาลาพิธี ผู้แทนพระองค์อัญเชิญน้ำหลวงอาบศพก้าวลงมาจากรถ
พลเอกนรสิงห์และโสนยืนอยู่ด้านหน้า ถวายความเคารพด้วยความสำนึก
ในพระมหากรุณาธิคุณและถือเป็นเกียรติสูงสุดแต่ผู้วายชนม์

ก่อนเวลาเริ่มงานสวด หญิงสาวถือโอกาสแยกตัวออกมาจากกลุ่มคน
ถอยห่างมาหยุดยืนดูศาลาพิธีอย่างเพ่งพินิจ เป็นงานศพที่สวยงามสมเกียรติ
หีบไม้แกะสลักงดงามสีทองตั้งเด่นสง่าอยู่กลางศาลา ประดับเบื้องล่างด้วย
ช่อดอกไม้สีขาวแน่นเป็นพุ่มใหญ่ใต้ฐาน เบื้องหน้ามีชุดเครื่องเกียรติยศ
ประกอบศพ อันได้แก่ เครื่องแบบชุดขาวเต็มยศสำหรับงานราชพิธีอยู่ใน
หุ้น หมวก ถุงมือ กระเป๋าประจำตัวที่ได้รับพระราชทานในวันจบการศึกษา
และธงชาติซึ่งเคยคลุมร่างถูกพับจัดวางอยู่บนพานลดหลั่นเป็นระดับ รูป
เรืออากาศเอกสิงห์ในชุดบินใบหน้ายิ้มยิ้มถ้ายู่กับเครื่องบินคู่ชีพวางอยู่

บนชาตั่ง ด้านข้างมีพวงหรีดพระราชทานจากพระบรมวงศานุวงศ์หลายพระองค์ พวงหรีดจากนายกรัฐมนตรี ผู้บัญชาการเหล่าทัพและจากบุคคลระดับสูงอีกหลายท่าน ด้านหน้าพิธีทั้งเบื้องซ้ายและเบื้องขวา ทหารอากาศโยธินยืนยามเกียรติดยศในชุดเครื่องแบบสวนสนามถือปืนยาวปลายกระบอกจากข้างพื้น มือสองข้างประสานพับไว้ท้ายด้ามจับ ก็หันหน้าแสดงความเคารพตลอดงานพิธี

“เป็นการจากไปอย่างสง่างามและสมศักดิ์ศรีที่สุด”

โสณหันกลับไปตามเสียงเจือเคร้าซึ่งดังขึ้นด้านหลังเธอ “พี่กระหิง”

ต้นเสียงมาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เจ้าตัวยืนอยู่ข้างผู้กองข้างพลาย เพื่อนรักอีกคนของพี่สิงห์ ทั้งสองคนอยู่ในชุดเครื่องแบบ มีผู้หญิงสวย นัยน์ตาโศก รูปร่างอวบอัดสะดุดตายืนย่องไปด้านหลัง

“พี่เคยคุยกับไอ้สิงห์ ถ้าเลือกได้จะขอตายกับเครื่อง สำหรับทหารไม่มีใครอยากตายข้างถนน แต่พี่นึกไม่ถึงว่าที่คุยกันมันจะกลายเป็นความจริง ไม่คิดเลยว่าจะต้องมานานมัน” กระหิงทอดถอนใจ

“โสณ พี่ขอโทษ” แววดตาของข้างพลายหม่นเศร้า เขารู้สึกผิดมากในใจ เธอรับรู้ได้

“พี่พลายขอโทษโสณทำไมคะ”

“ก็พี่บินกับมัน พี่น่าจะช่วยมันได้มากกว่านี้” คนพูดก้มหน้ามองพื้น ลั่นกรามหนุนขึ้นเพราะพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ สำหรับข้างพลายแล้ว การเห็นเพื่อนรักตายไปต่อหน้าต่อตาช่างหนักหนาสาหัสนัก เขาได้แต่โทษตัวเองว่าช่วยเพื่อนไม่ทัน

“พี่พลายจะช่วยพี่สิงห์ได้อย่างไร มันเป็นอุบัติเหตุ เครื่องยนต์ขัดข้อง... อย่าคิดมากเลยนะคะ” เธอตอบเสียงแผ่ว ลูบหลังมือเขาอย่างปลอบใจ

“พี่น่าจะเตือนให้มันอีเจกต์เร็วกว่านี้”

“ทั้งพี่สิงห์และพี่พลายทำดีที่สุดแล้ว โสณเชื่อแบบนั้น อย่าโทษตัวเองเลย โสณไม่โกรธพี่ ไม่คิดว่ามันเป็นความผิดของใคร”

พี่ชายทั้งสองขยับเข้ามาใกล้ โอบหลังรูปไหล่เธอ แว่ตาอ่อนโยน
กิริยาแสดงความห่วงใย เต็มใจปกป้อง

“ตั้งแต่นั้นต่อไป เราเป็นน้องสาวของพี่แล้วนะ พี่สองคนจะดูแลเราเอง”
เป็นความรู้สึกอบอุ่นอย่างอธิบายเป็นคำพูดไม่ได้...คำสัญญาซาบซึ้ง
ใจระหว่างเพื่อนทหาร

เมื่อเพื่อนรักจากไป คนที่เหลืออยู่จะดูแลหัวใจของคนจากไปอย่างดี
ที่สุด

“โสนเคยเจอหมอลอยแล้วรึยัง” กระหিংพยักพยัดไปทางนายทหาร
หญิงในเครื่องบินชุดขาวติดยศเรืออากาศเอกที่ยืนฟังทั้งสามคนคุยกัน
อยู่นานแล้ว

‘คนนี่เอง...หมอลอย สาวสวยประจำกองบินที่พี่สิงห์เคยพูดถึง’
“ยังไม่เคยเลยคะ ตอนโสนไปหาพี่สิงห์ที่เชียงใหม่เมื่อต้นปี คุณหมอยัง
ไม่ได้ย้ายไปประจำการ” เธอยกมือไหว้หญิงสาว ผู้มากวัยกว่ารับไหว้และ
ยิ้มตอบอย่างเป็นมิตร “แต่โสนได้ยินพี่สิงห์พูดถึงหมอลอยบ่อยๆ ยิ่งช่วง
แรกที่คุณหมอย้ายไป พูดถึงให้ฟังบ่อยมาก”

“พี่ก็ได้ยินสิงห์พูดถึงโสนตลอดเวลา เหมือนรู้จักกันก่อนเจอตัวเสีย
อีก”

เธอถูกชะตาไปกับพี่สาวคนนี้เสียแล้ว คุณหมอหน้าสวยที่ถึงวันนี้
นัยน์ตาจะดูโศกเศร้าแต่ยังฉายแววเข้มแข็งอยู่เต็มเปี่ยม สมกับเป็นหมอ
ทหาร

“พลอยเป็นคนอาบน้ำ แต่งแผล แต่งตัวให้สิงห์เป็นครั้งสุดท้าย” ช่าง-
พลายเล่า

“โสนไม่ต้องห่วงนะ สิงห์ไม่เจ็บ ไม่รู้สึกอะไรเลย มันเหมือนจอกวี่ที่
ดับวูบ จากไปอย่างมีบุญที่สุดแล้ว”

คุณหมอมอบิบายเสียงแผ่วเบา พอพูดจบประโยค สีหน้าของทั้งคนพูด
และคนฟังสลดลง ตาแดงเรื่อด้วยก้นทั้งคู่ กระหิงต้องโอบโสนเข้ามาชิด บีบ

ต้นแขนเธอแน่น ส่วนข้างปลายมองด้วยแวตาคือเป็นห่วงสุดแสน รู้ว่าเธอคงเสียใจกับเรื่องกระตุ่นเตือนความจำอันโหดร้าย แต่ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าแค่เป็นกำลังใจให้

แว่วทำนองเพลงมาจากลำโพงกระจายเสียงของศาลา เสียงร้องหวานเศร้าของผู้หญิงกับเนื้อเพลงสื่อความหมายลึกซึ้ง บาดหัวใจคนฟัง

แผ่นฟ้ายาวไกลสุดปลายแว้งว้าง ขอบฟ้าดูราวจะแสนยาวไกล
มองฟ้าคราใดคิดถึงเพียงเธอ ป่านนี้เธอคงอยู่บนท้องฟ้า
และคอยดูแลแผ่นดินของเธอ ด้วยใจที่มั่นคง
อยู่บนแผ่นฟ้าสีคราม อ่างว้างและเดียวดาย
ห่างแผ่นดินแสนไกล เธอไม่เคยนำพา เธอรู้ทนยอมเสี่ยงภัย
ท่องไปบนนภา พลีเพื่อปวงประชา เพื่อไทยคงเสรี
อยากขอให้เธอโปรดจงรู้ไว้ ว่าหัวใจคนบนพื้นแดนดิน
ยังรักและห่วง ทุกๆ ค่ำวัน สรรักลอมลมเพื่อเป็นแรงใจ
ให้คุ้มครองเธอตราบนานเท่านาน
ส่งใจไปให้เธอ...แต่เธอผู้ปกป้องฟ้าไทย^{๑๒}

เพลง “แต่เธอ ผู้ปกป้องฟ้าไทย”...ใครเปิดเพลงนี้
ทุกคนมองหน้ากัน ก่อนที่จะมีใครพูดอะไร พลเอกนรสิงห์ก็โบกมือ
เรียกเธอจากบนศาลาพิธี

“โสน! มาช่วยลุงรับแขกหน่อยลูก”

ผู้คนเฝ้าแน่นเต็มศาลา เธอรับหน้าที่เชิญแขกผู้ใหญ่ไปนั่ง ดูแลให้
ได้รับความสะดวกสบาย พระสิริรูปมาถึงแล้ว พิธีสวดกำลังจะเริ่มเมื่อมีคน

^{๑๒} เพลง “แต่เธอ ผู้ปกป้องฟ้าไทย” ขับร้องโดย ศรัณย่า ส่งเสริมสวัสดิ์ จากอัลบั้มพิเศษ
ครบ ๘๐ ปี กองทัพอากาศ

กอดเธออย่างสนิทสนมจากด้านหลัง โสนหันไปหาด้วยความตกใจ

“นี่แกจะไม่บอกฉันเลยใช่ไหม เรื่องสำคัญขนาดนี้ต้องให้รู้เอง?”

“น้ามนต์!” เพื่อนสาวคนสนิทของเธอนั่นเอง ใบหน้าออกแนวสาวเท่ ผมสั้นตัดเข้ารูปคิระระ ตัวผอมสูง ชุดกางเกงขายาวกับเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีดำ ที่ใส่อยู่ทำให้ดูหล่อขริบตึงดูดีสายตาสาวๆ อย่างที่ผู้ชายแท้งอาย

“อ้าว ไปประชุมที่ภูเก็ตไม่ใช่เหรอ กลับมาได้ไง”

“เฮ้ย งานนี้ไม่มาได้ไง ก็ซื้อตั๋วแล้วก็บินกลับมาเลย แกเป็นไงบ้าง”

โสนก้มหน้าเงิบแทนคำตอบ เพื่อนสนิทต้องดึงเธอเข้ามากอดกระชับ ทั้งเห็นใจทั้งสงสาร แต่ไม่รู้จักปลอบให้หายเศร้าได้อย่างไร ไม่มีทางที่ใครจะเข้าใจความรู้สึกถ้าไม่เจอเข้ากับตัวเอง

“วันนี้ฉันไปนอนเป็นเพื่อนนะ”

“อืม ขอบใจ แล้วสายบัวล่ะ มาด้วยรีเปล่า”

สายบัวคือแฟนสาวที่น้ามนต์คบมาตั้งแต่เรียนจบมหาวิทยาลัย ทั้งคู่เป็นเจ้าของบริษัทกราฟิกดีไซน์ร่วมกัน คือคนที่โสนกำลังสอเล่ย์สายตายามองหา

“สายบัวยังติดประชุมอยู่ภูเก็ต งานไม่เสร็จเลยมาพร้อมกันทั้งสองคนไม่ได้ แต่ฝากพวงหรีดมาให้”

“มีคนเดียวแบบนี้สายบัวไม่ว่าเธอ”

“จะว่าได้ไง นี่เรื่องสำคัญนะ ลองไม่ให้มาสิ มีได้ทะเลาะกันบ้านแตก”

“ไม่เอา อย่ามาทะเลาะกันเพราะฉันเลย ฝากขอบคุณเรื่องพวงหรีดด้วยนะ”

น้ามนต์พยักหน้ารับก่อนเอ่ยประโยคเด็ด “ฉันมาเปิดเพลงให้พี่สิงห์ฟังด้วย เป็นไง ชอบไหม”

“เก็นเอง ฉันก็ง” ประโยคหลังโสนพูดกับตัวเอง “ใครบ้าเปิดเพลงในงานศพกัน”

“ก็อยากให้มีพี่สิงห์ได้ฟัง ซึ่งออก ลุงนอนอนุญาตแล้วด้วย ไม่งั้นฉัน

“ไม่กล้าหрок”

พลเอกนรสิงห์ปลื้มใจจากแขกผู้ใหญ่ตรงมาหาโสน พร้อมทักทาย น้ามนต์ เพื่อนสนิทของหลานสาวอย่างคุ้นเคย “น้ามนต์ ขอบใจที่มานะ”

“ค่ะ คุณลุง”

“เพลงเพราะมาก สิงห์คงได้ยิน” คุณลุงของเธอดูจะไม่มีปัญหาอะไร “ไม่ได้เจอนานเลย สบายดีนะลูก”

“สบายดีค่ะ หนูเสียใจเรื่องพี่สิงห์ด้วยนะคะ”

ชายผู้มากวัยกว่าพยักหน้ารับ แล้วหันไปถามหลานสาว “ลุงยังไม่เห็น พระนายมาเลย”

ชื่อนี้ทำให้น้ามนต์หน้ามึนคิ้วขมวด จ้องมองเพื่อนสาว

“เขามาไม่ได้ค่ะ เผอิญอยู่ต่างประเทศ”

“ไม่อยู่ก็ไม่ใช่ไร เดี๋ยวโสนไปนั่งใกล้ๆ ลุงนะ”

“ค่ะ” หญิงสาวมองตามหลังญาติผู้ใหญ่คนเดียวของเธอไป ก่อนจะหันมาสบตาเพื่อนรักที่จ้องเขม็ง โสนเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม

“แกเลิกกับพี่พระนายมานานมากแล้วนะ ลุงยังไม่รู้อีกหรือ”

“อู๋ เบาๆ” โสนยกนิ้วชี้ขึ้นตะแคง “ไม่ได้บอก ไม่อยากให้เขาเป็นห่วง แล้วแกก็ห้ามปากโป้งด้วย” เธอไม่อยากให้คนใกล้ตัวรู้ว่าตอนนี้เธอไม่เหลือใครเลยสักคนเดียว...ไม่มีแม่ ไม่มีพี่ชาย ไม่มีแม่กระทั่งคนรัก

“เออ ไม่เลือกหрок ไม่ต้องห่วง พระเริ่มสวดแล้ว ไปนั่งกันเถอะ”

รุ่งขึ้นหลังจากพิธีพระราชทานเพลิงศพเป็นวันที่ฟ้าอึมครึม ฝนตกโปรยปราย ไม่ร้อนรุ่มเช่นวันก่อน บนเมรุมีเฉพาะญาติและเพื่อนสนิทเพียงไม่กี่คนยืนรายล้อมรอบโต๊ะวางถาดบรรจุเศษกระดูกกองเล็กบนผ้าสีขาว กลิ่นน้ำอบผสมกลิ่นดอกไม้สดหอมกรุ่น โสนกอบก้มถ้ำกระดูกพี่ชายไว้ในอ้อมมือพอมชีวิต

นี่ใช่ไหม สิ่งที่คุณจินว่า...จะรักชาติจนชีวิตเป็นผุยผง

คนเราตายไปกลับกลายเป็นเจ้าฐลีคืนสู่พื้นดิน ไม่สามารถเอาอะไรติดตัวไปได้สักอย่าง สิ่งที่เหลืออยู่มีแค่คุณความดีของบุคคลนั้นที่คนข้างหลังจะยังจารึกไว้ ความสุข ความทรงจำ และรอยยิ้ม พิมพ์เก็บไว้ในส่วนลึกของจิตใจ

ไม่มีน้ำตาแล้ว งานพิธีที่มีทุกวันทำให้ทั้งคุณลุงและเธอยุ่งกับการรับแขก เตรียมงาน สมาชิกทั้งหมดทั้งมวลถูกห่มเตไปเพื่อให้งานออกมาสวยงามสมเกียรติที่สุด พิธีลอยอังคารถูกกำหนดให้จัดขึ้นบริเวณคลองเมืองไทรรอบเกาะอยุธยา จุดที่แม่น้ำสามสายไหลมาบรรจบกัน บริเวณหน้าวัดที่พี่สิงห์เคยบวชเรียน จุดเดียวกับที่เคยลอยอังคารแม่ แม่กับพี่สิงห์จะได้กลับไปอยู่ด้วยกัน

น้ำมนต์ซึ่งยืนอยู่ข้างโสนตลอดหันมากอดเธอไว้แน่นเมื่อเห็นเพื่อนสาวจ้องกองกระดูกนึ่งนาน

จนกระทั่งโสนเหลือบไปเห็นสาวปราดเปรียวในชุดดำซึ่งยืนอยู่ด้านล่างเม้มมองเธอตาแทบลุกเป็นไฟ

“พอเหอะแก สายบัวจะฆ่าฉันให้ตายด้วยสายตาอยู่แล้ว อย่าทำให้เขาโกรธเลย”

ถึงน้ำมนต์จะเป็นเพื่อนสนิทที่สุดมาตั้งแต่สมัยมัธยม เป็นคนที่เธอพูดด้วยได้ทุกเรื่อง เข้าใจเธอทุกเวลา อยู่กับเธอทุกช่วงชีวิต มีอะไรคล้ายกันมากจนแทบจะเป็นคนเดียวกัน เป็นเพื่อนที่ไม่มีวันกลายเป็นศัตรูเป็นอย่างไรไม่ได้ แต่พอสายบัวก้าวเข้ามา เธอจำต้องถอยห่าง ด้วยกลัวว่าจะทำให้ความสัมพันธ์ของคูรักมีปัญหาเพราะสายบัวขี้อึงมาก ไม่เว้นแม้แต่เธอ โสนจำใจต้องถอย ทั้งที่ในใจเธอเหงาที่สุดที่ต้องห่างเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวไปแบบนี้

เมื่อเสร็จเรื่องรับเถ้ากระดูก โสนเดินลงจากเมรุไปหาสามทหารเสือเพื่อนรักเพื่อนตายของพี่สิงห์ซึ่งยืนรออยู่ด้านล่าง ทั้งสามคนมางานทุกวันไม่เคยขาด พี่สิงห์น่าจะรู้และคงดีใจ เพื่อนไม่ทิ้งเพื่อน

“พี่ๆ คะ โสณตั้งใจจะแบ่งเก้ากระดูกพิลังก่าให้ส่วนหนึ่ง อยากเอาไปฝังไว้ที่เชียงราย ตรงที่พี่สิงห์...” เสียงเธอสะดุดเล็กน้อย ก่อนเอ่ยประโยคต่อมาแผ่วเบาเหมือนกระซิบ “...ตกลงมา ช่วยเขียนแผนที่ให้โสณหน่อยได้ไหมว่ามันอยู่ตรงไหน แล้วไปยังไง”

เธออยากฝังเก้ากระดูกของพี่ไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้เธอกลับไปหาได้ ทุกครั้งที่คิดถึง ให้เก้ากระดูกกลับคืนสู่ดินเป็นอาหารให้ต้นไม้เติบโตใหญ่ ไม่ได้หายแล้วหายกลับไปกับสายน้ำ

“โสณจะไปเมื่อไหร่ เตี่ยวพี่พาไปเอง” กระทั่งรับอาสาทำหน้าที่พี่ที่ดี

“ตั้งใจไปช่วงอาทิตย์หน้าค่ะ”

“เผอิญช่วงนั้นพี่กับไอ้พลายไม่อยู่ ไปตีพลอย^{๑๓} ผีก็โคปไทเกอร์^{๑๔} ที่โคราชพอดีเลย โสณเลื่อนไปหน่อยได้ไหม”

“พี่ทิงกับพี่พลายไม่ต้องไปด้วยหรอก แค่วางแผนที่ให้พี่พอ หมู่บ้านอยู่เชียงรายไม่ใช่หรือคะ ไม่ใช่เชียงใหม่ซะหน่อย ไม่ต้องหนึ่งงานพาน้องไปหรอก”

“จะไปยังไงคนเดียว” หมอพลอยเป็นห่วงด้วยอีกคน

“ไปได้ โสณชอบไปไหนเองคนเดียว ไปออกค่ายอาสาดีกว่า แค่นี้ไม่น่ายากนะคะ”

ไม่มีใครเออออด้วยสักคน หน้านี้ว้าวุ่นหมดกันหมด นี่ดูท่าเธอจะได้รับการประคบประหงมยิ่งกว่าอยู่กับพี่ชายแท้ๆ เสียอีก

“พี่สิงห์พี่โสณมาดี ปล่อยเดี่ยวตลอด เรื่องเดินทางแค่นี้ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ”

“จ้ะก็ได้ เตี่ยวพี่ให้เบอร์คนในหมู่บ้านไป เขาเป็นคนเจอลิงห์เป็นคนแรก ตอนพวกเจ้าหน้าที่เข้าไปก็คอยช่วยอำนวยความสะดวกให้ตลอด นิสัย

^{๑๓} Deploy คือการเคลื่อนกำลังพลพร้อมอาวุธ

^{๑๔} Cope Tiger คือการฝึกพร้อมประจำของกองทัพอากาศสหรัฐ สิงคโปร์ และไทย

ดีไว้ใจได้ โสณลงโทร. นัดดู ให้เขาหาที่พักให้และนัดเวลามารับตรงจุดลง
รถด้วย หมู่บ้านอยู่นั่นคอย ไม่มีรถประจำทางขึ้นไปถึง ไปมาลำบากหน่อย”
ข้างปลายเปิดโทรศัพท์ไล่หาเบอร์ติดต่อ

“ชื่ออาเซนะ ส่งเบอร์ให้ทางไลน์แล้ว ได้ยัง”

๕

บุษยา เด็กสาวชาวอาข่า ตัวเล็ก ผิวขาวนวล มุ่นมวยผมไว้กลาง
กระหม่อม กำลังยืนเท้าสะเอวมองกาโหะระนับสิบที่วางเรียงรายอยู่บนลาน
บ้านของตัวเอง แล้วถอนหายใจยาว

เธอปวดเมื่อยแขน ขา หลัง ไหล่ จากการก้มหน้าก้มตาเก็บผลกาแพ
ทุกผลเมื่อเช้า บ่ายแก่ๆ แบบนี้งานก็ยังไม่จบไม่สิ้น เพราะต้องเริ่ม
กระบวนการแปรรูปผลสดที่เพิ่งเก็บมา เริ่มจากล้างให้สะอาดและลอก
เปลือกออก เพื่อนำเมล็ดที่ได้ไปหมักในน้ำเย็นทิ้งไว้สองสามวันจนกว่าเมือก
เหนียวจะหลุดหาย ถึงค่อยนำไปตากแดดให้แห้งสนิท กว่าจะได้สารกาแพ
พร้อมใส่กระสอบส่งขายนั้นไม่ง่ายเลย

ต้องรีบแล้ว ไม่อย่างทำจนมืดค่ำ อากาศช่วงนี้เริ่มหนาวแล้วด้วย

หญิงสาวหน้าใสที่ตอนนี้งวงแก้มเป็นสีแดงจัดเพราะออกแรงมา
ทั้งวันก้มลงยกกาโหะขึ้น แต่แล้วต้องสะดุ้งเมื่อมีมือใหญ่อุ่นจัดมาหยุด
แขนเธอไว้

“มา พี่ช่วย”

เด็กสาวหันกลับไปเจอหน้าพี่ชายแสนดี คนที่แย่งภานะไปจากมือ แล้วจัดการเพชฌฆาตแพ้งทั้งหมดลงกะละมังที่ใส่น้ำไว้จนเต็มแทบทุกใบ เธอได้แต่ยืนยิ้ม

“เดินมาไม่ให้ลุ่มให้เสียงเลยนะ พี่อาเซ แวะมาหาพ่อหรือจ๊ะ”

“ใช่ พ่อหลวงไม่อยู่เหรอ”

“พ่อไปประชุมผู้ใหญ่บ้านในตัวเมือง ไปตั้งแต่เช้า น่าจะใกล้กลับแล้วละ มีธุระอะไรหรือเปล่า”

“พี่เพิ่งเอาสารกาแพะของต้นฤดูนี้ไปให้อู้นมนั่นแล้ว เลยตั้งใจเอามาให้พ่อหลวง เพื่อประชุมหมู่บ้านอาทิตย์หน้าจะลองต้มให้คนบ้านเราชิม จะได้รู้ว่าผลผลิตที่พวกเราปลูกกันรสชาติเป็นยังงี้ อู้นมนั้นชมน่ากว่าแกแพะของเราดิ้นะ”

“เหอ กิดินะ จะว่าไปตั้งแต่ปลูกมาขำยังไม่เคยกินเลย รสชาติเป็นยังงี้ก็ไม่รู้”

“ถ้าได้ชิมบ่อยๆ เราจะรู้ความแตกต่าง มันจะช่วยให้เราพัฒนาผลผลิตให้ดีขึ้นได้”

“โหย...ห้วงเยอะไปไหมพี่ ตอนนี้แค่ขายยังไม่ค่อยจะได้ราคาเลย คนปลูกไม่มีกำลังใจพัฒนาอะไรหรอก นี่เขายากตัดทิ้งหนีไปปลูกอย่างอื่นกันหมดแล้ว”

“ใครบอกเจ้า”

“ก็ลุงๆ ป้าๆ ในหมู่บ้านเขาบอกกัน แต่จะหนีไปปลูกอย่างอื่นก็คงยากหน่อย เราอยู่เขตป่าสงวน มีแค่กาแพกับต้นเมี่ยงที่พอขึ้นได้ดีได้ร่มไม้ใหญ่แบบนี้”

คนพูดตรงไปตรงมาพาล่ามเสียว ชายหนุ่มมีสีหน้าใคร่ครวญ

“ปีนี้พี่จะพยายามหาคนรับซื้อที่ให้ราคาดี จะลองช่วยพ่อหลวงดูอีกทาง”

สาวชาวคอยตัวน้อยแหงนหน้าขึ้นมองชายหนุ่ม ดวงตาเรียวเฉียง

เพราะสายเลือดอาซาเข้มขึ้นนั้นเปี่ยมด้วยแววชื่นชม

เจ้าน้องหน้าหวานแต่ท่าทางกระโดดกระเดกราวเด็กผู้ชายเดินไปหยิบ
แก้อีสตูลดัวเล็กเตี้ยเรียพื้นจากใต้ถุนบ้านมาวางสองตัว

“จะรอไหม นั่งรอกับข้า”

“อืม อยู่รอสักพักก็ได้” ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่ง จุ่มมือลงในกะละมัง
เริ่มล้างเมล็ดสีแดงกำ

“ไม่ต้อง พี่อาเซไม่ต้องทำ นั่งรอเฉยๆ ข้าทำเองได้”

“ล้างเมล็ดแค่นี้ไม่ได้ใช้แรงอะไรเลย”

“เธอ...จันทน์ก็ได้” เธอหัวเราะว่าดีใจ มีคนช่วยงานแล้ว

ทั้งคู่ใช้กระชอนช้อนเมล็ดเสียที่ลอยน้ำทิ้งไป แล้วล้างเมล็ดสวยได้
คุณภาพจนน้ำใสปราศจากสิ่งแปลกปลอมและฝุ่นผง ผลกาแฟสะอาดเอี่ยม
พร้อมรอบปกเปลือก

“เครื่องสีเปลือกต่อกับเบตเตอร์ไว้ยัง” อาเซเหลียวมองหาเครื่องที่ว่า
ซึ่งหน้าตาคล้ายเครื่องสีข้าวขนาดย่อมทำงานด้วยมอเตอร์ มันตั้งอยู่ถัดไป
ไม่ไกล หมู่บ้านนี้ยังไม่มีสาธารณูปโภคพื้นฐานมาถึง เครื่องใช้ไฟฟ้าและ
อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ แม้กระทั่งโทรศัพท์มือถือจึงต้องต่อกับ
เบตเตอร์ซึ่งเก็บพลังไฟฟ้าจากแผงโซลาร์เซลล์

“เรียบร้อยแล้ว”

เมื่อเครื่องยนต์ทำงาน เสียงมอเตอร์ดังกวนโสตประสาท ทั้งสองคน
ไม่รอช้า ทำงานเข้าขารองรู้หน้าที่ คนพี่คอยเทกาแฟลงในช่องรับด้านบน
คนน้องเปิดสายยางหล่อ่น้ำลงไปพร้อมเมล็ด น้ำจะช่วยให้เครื่องสีทำงาน
ไหลลื่นขึ้น แล้วจะได้กาแฟกะลา^{๑๕} สีนวลขาวไหลลงมานอนกองอยู่ใน
กะละมังที่วางรองไว้

กว่าจะสำเร็จครบทั้งหมด พระอาทิตย์ก็เริ่มลงมาถึงล้อยอดไม้

^{๑๕} กาแฟกะลา คือผลกาแฟสดที่ผ่านการลอกเปลือกออกและตากให้แห้ง

อากาศเริ่มเย็น แต่ทั้งคู่ออก ร้อนจนไม่รับรู้อุณหภูมิที่ลดต่ำลง เสียง
รถดังใกล้เข้ามา รถกระบะคันเก่าเลี้ยวเข้าเขตบ้านแล้วจอดลงกลางลาน

“พ่อมาแล้ว!”

ผู้สูงวัยเปิดประตูก้าวลงจากรถ ทักชายหนุ่มก่อนเป็นคนแรก “อาเซ
ว่าไง มารออยู่หรอ”

“ครับ พ่อหลวง”

“เลยโดนเจ้าบุญยามันใช้งานเลยใช่ไหม”

“อาดา! ข้าไม่ได้ใช้ พี่อาเซเสนอตัวช่วยต่างหาก” เด็กสาวทำหน้ายู่ใส่
พ่อ แต่แล้วเธอก็สังเกตเห็นความผิดปกติ “อาดาไม่สบายรีเปล่า ทำไม่หน้า
ซีดจาง”

“คงแค่เหนื่อย วันนี้ออกตั้งแต่เช้ามีด แถมต้องประชุมทั้งวัน เจ้าลิ้ม
ไปรีเปล่าว่าข้าแก่แล้ว”

“พ่อหลวงยังไม่แก่ซะหน่อย ยังแข็งแรงอยู่เลย ทำงานได้อีกนาน”

“ใช่ อาดายังไม่แก่ แค่ผมหงอกทั้งหัวแค่นั้นเอง” ลูกสาวแก่น
กะโหลกหัวเราะดังลั่น สนุกที่ได้ล้อพ่อ “พี่คุยกับพ่อไปแล้วกัน ข้าจะทำงาน
ต่อแล้ว”

“มา มา...นั่งก่อน”

เจ้าของบ้านเดินนำมายังม้านั่งตัวยาวต่อจากไม้ไผ่อย่างง่ายซึ่งอยู่
ใต้ถุนบ้าน อาเซบอกเหตุผลที่เขามารอ พร้อมหยิบถุงกาแฟคั่วส่งให้ชาย
สูงอายุซึ่งดูใจดีและน่าเคารพ

“ข้ามีข่าวดีมาแจ้งด้วย” อาเซบอกหน้าขึ้น “ไอ้ขุนมันว่าผลผลิตกาแฟ
ของเราคุณภาพดี มันเลยสั่งซื้อสารกาแฟหนึ่งตัน ทอยส่งเดือนละสองร้อย
ห้าสิบบาท เริ่มตั้งแต่ปลายเดือนนี้เลยครับ ให้ราคาใกล้เคียงรายเปิดลิบบาท”

“อืม ได้ราคาดีนะ คนในหมู่บ้านคงดีใจกันน่าดู” ชายสูงวัยตอบว่า
หลานชาย “ขอบใจเจ้ามาก ช่วยได้หลายเรื่องเลย อุตส่าห์เอาความรู้ที่
เล่าเรียนมาแนะนำชาวบ้านเรื่องการปลูก การเก็บเกี่ยว นี่ยังช่วยขายอีก

แล้วยังเรื่องอำนวยความสะดวกให้พวกทหารตอนเครื่องบินตก ถ้าไม่ได้เจ้าข้าคงเหนื่อยกว่านี้อีกหลายเท่า”

“ไม่เป็นไร พ่อหลวง ข้าก็ช่วยเท่าที่ช่วยได้”

“เจ้านี่มันดีจริงๆ เอาการเอางาน ชยัน ตั้งใจ ข้ายกไ้บุญมาให้เอาไหม มันก็ดูรักเจ้าดินะ” คนพูดทำเสียงกระซิบให้พอได้ยินแค่สองคน ชายหนุ่มยิ้มค้าง

“พ่อหลวงล้อเล่นใช่ไหม!”

“พูดจริง! ทำไมทำหน้าที่เหมือนข้าโยนข้าให้ยังงั้นแหละ” ว่าแล้วก็หัวเราะตบท้าย

“มันไม่ได้รักข้าแบบนั้นมัน รักกันเป็นพี่น้องมากกว่า”

“เฮ้ย อยู่ไปก็รักกันไปเองแหละ ข้าไม่อยากให้มันแต่งงานกับคนนอกหมู่บ้าน ไม่จั้นแต่งแล้วมันก็ต้องย้ายออกไปอยู่ข้างนอก คนอื่นเขาคงไม่เข้าใจเราเท่าพวกเรากันเอง อีกอย่างลูกข้ามันชนอย่างกับลิง ทำตัวโหมเหมือนเด็กผู้ชาย มีแต่เจ้าที่เอ็นดูมัน ลองกลับไปคิดดูนะ บุญมันจะยี่สิบปีแล้ว เจ้าก็อายุพอควร ข้ายังไม่เห็นเจ้ามีใครตั้งแต่เล็กกับคนรักเก่าไป”

สายตาของทั้งคู่มองไปยังบุคคลผู้ถูกกล่าวถึง เจ้าตัวความรู้สึกไว หันขวับมามองตาวาวเจ้าท่าทางเอาเรื่อง

“นิทาอะไรข้า”

ส่ายหน้าปฏิเสธกันจั่วละหวั่น พอดีกับที่เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นเหมือนสัญญาณช่วยชีวิต

“จั้นข้าไปก่อนนะพ่อหลวง” ไม่รอให้ชายเฒ่าพูดลา อาเชรีเดินจามาพร้อมกับรับสายเรียกเข้า “ครับ”

“อาเชรีเปล่าคะ ฉันชื่อโสน เป็นน้องสาวนักบินที่เครื่องตกคะ”

ท่ารถประจำทางในตัวเมืองเชียงราย

ทั้งคนไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินไปมาขวักไขว่ สาวน้อยร่าง

บอบบางกัมฮิบของจากเป่สะพายหลังใบใหญ่ที่วางกองอยู่แทบเท้า ชุดเสื้อไหมพรมแขนสั้นสีน้ำเงินเข้มและกางเกงสีกากีขนาดพอดีตัวทำให้หญิงสาวยิ่งดูตัวผอมแก้ง่างเหมือนเด็กวัยรุ่นที่กำลังโต เธอตั้งเสื้อคาร์ดิแกนตัวยาวออกมาสวมทับ หยิบกล่องไม้ขนาดเล็กไม่ใหญ่นักออกมาถอดเนบอว์ไว้ครู่หนึ่ง ก่อนเก็บคืนกระเป๋าเช่นเดิม

หญิงสาวยกเป่ขึ้นสะพายหลัง เดินก้มหน้าก้มตาตรงไปยังรถเมล์สีเขียวสภาพเก่าแก่ทรุดโทรมที่ด้านข้างเขียนตัวหนังสือตัวโตว่า ‘เซียงราย-แม่สาย’ หยุดถามคนขับสองสามประโยคแล้วก้าวขึ้นไปนั่งริมหน้าต่าง

รถเคลื่อนออกจากท่า วิวสองข้างทางเปลี่ยนจากร้านรวงห้องแถวริมถนนเป็นทุ่งนาและบ้านหลังเล็กกระจ่ายเป็นระยะ ไอเสียรถยนต์ติดจมูกค่อยจางหายไปกลายเป็นกลิ่นฟางและกลิ่นต้นไม้ใบหญ้า

ลมแรงพัดผ่านช่องหน้าต่างปะทะหน้าเธอจนเย็นเฉียบ โสณกระชับเสื้อตัวนอกให้แน่นขึ้น เริ่มเหลียวมองไปรอบตัว ผู้โดยสารคนอื่นๆ ต่างนั่งพูดคุยกัน เสียงหยอกล้ออ้ออ้อผสมกันระหว่างคำเมืองที่เธอพอฟังออกกับภาษาชนเผ่าที่ฟังไม่เข้าใจ สาววัยรุ่นตาใสบริสุทธิ์นั่งเยื้องกับเธอหันมายิ้มให้อายๆ

โสมย่อนึกไปถึงบรรยากาศบนรถไฟฟ้าในกรุงเทพฯ ที่ทุกคนต่างก้มลงมองโทรศัพท์มือถือของตัวเองหรือไม่ก็มองจ้องโทรศัพท์ที่มีแต่โฆษณาสินค้าอย่างเอาเป็นเอาตาย อย่างว่าแต่ยิ้มให้เลย ไม่มีใครสักคนพูดคุยหรือแม้แต่มองหน้ากัน ต่างต่างกับบรรยากาศตอนนี้เสียเหลือเกิน

โทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงสั้นเตียน เธอหยิบมันออกมาดู รอยยิ้มกว้างระบายทั่วหน้าเมื่อเห็นการแจ้งเตือนบนหน้าจอ

คุณได้รับข้อความใหม่ทางไลน์

น้ำมนต์ : หายไปเลยแก ถึงไหนแล้ว

โสม : หายไปไหนอะไร เมื่อก็ก่อนขึ้นเครื่องก็โทร. รายงานแล้วไง

น้ำมนต์ : แก่ไปคนเดียวก็ห่วงสิ อยากไปด้วยจะตาย ถ้าไม่ติดต้อง
ทำงานแทนใคร

โสณ : เออน่า พูดซะฉันรู้สึกผิด แต่ชอบใจลั่นครั้งเลยที่ช่วยรับ
งานไปทำต่อให้

น้ำมนต์ : เข้าใจที่แก่บ่นละ ลูกค้าแกโหดจริงวะ

โสณ : ไง ส่งงานไปแล้วผ่านไหม

น้ำมนต์ : โลโก้ นามบัตร กับสแตมป์^{๑๖}ผ่านละ เหลือพริ้นต์-
แอด^{๑๗}กับเว็บไซต์

โสณ : เฮ้ยยย ไม่จริง!!!!
ตกลงฉันห่วยเองใช่ไหมที่ทำไม่ผ่าน

น้ำมนต์ : ไม่หรวก ‘ท่าน’ คงเบื่อกับแกไปมา เลยกดดิ้อๆ ‘อยากได้
แบบนี้’

โสณ : อย่างบอกนะว่าเกลียดแบบที่เขาให้ดู

น้ำมนต์ : จะเหลือเธอ ๕๕๕
เห็น ‘ท่าน’ ว่าให้แกดูตั้งแต่ครั้งแรกแล้ว แก่ไม่ยอมทำตาม

โสณ : ฉันมีจรรยาบรรณไว้ย ไม่ลอกใคร

น้ำมนต์ : แล้วไง ทำเองแล้วผ่าน?

โสณ : T_T

น้ำมนต์ : นี่ก็ไม่ได้ลอกจนเหมือนนะ เอาแค่คล้ายๆ
แต่ก็บอกเขาไว้้นะ อย่าไปบอกใครว่าฉันทำ

โสณ : ๕๕๕ อายเป็นเหมือนกันเธอจ๊ะ

น้ำมนต์ : --"
ว่าแต่เจอคนมารับยัง

^{๑๖} Stationary คือชุดเครื่องเขียน

^{๑๗} คำย่อของ Print advertising โฆษณาสื่อสิ่งพิมพ์

โสน : ยัง ยังอยู่บนรถอยู่เลย แต่น่าจะใกล้ถึงละ

น้ำมนต์ : หมู่บ้านที่แกไปจะมีสัญญาณเปลวระ

โสน : ไม่แน่ใจ แต่น่าจะมี วันก่อนคุยกับเขากียังโทร. ดิดนะ

น้ำมนต์ : งั้นถึงแล้วโสนบอกหน่อย จะได้ไม่หวัง

โสน : ทำตัวเหมือนผ้ามากกว่าเพื่อน

น้ำมนต์ : อย่างแกฉันไม่เอาทำเมียหรือก อีก็อย่างเมียก็มีอยู่แล้ว
ไปละ เมื่อยมือ

โสน : :p

น้ำมนต์ : อย่าลืมนโสนมาบอกนะ

โสน : อืม แล้วคุยกัน

“น้อง...ถึงแล้ว ที่น้องจะลงคือทางแยกข้างหน้านั้นนะ” กระเป๋ารถ
หญิงวัยกลางคนเดินมาบอก

“อ้อ ค่ะ ขอบคุณค่ะพี่” ถึงจะอยู่ในวัยเป็นพี่สาวแม่ได้ แต่ปลอดภัย
กว่าถ้าเรียกพี่ไว้ก่อน

หญิงสาวกดโทรศัพท์หาคนมารับ

“ครับ” เสียงชายหนุ่มดังจากปลายสาย

“อาเชื้มีัยคะ เอ่อ...ฉันกำลังจะถึงแล้วค่ะ”

“ผมรออยู่หน้าร้านขายของชำ หาไม่ยาก ลงรถแล้วเดินข้ามถนนมา
ได้เลย”

“อ้าว ถึงแล้ว ตำบลเวียงพางคำ ทางแยกขึ้นหมู่บ้านผาหมี่” คนขับรถ
ตะโกนบอก